Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 3,50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς «τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας», καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς «ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησία δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος | *Ἀθῆναι 13 Φεβρουαρίου 1932* | *Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 11*

ΤΩΡΙΝΑ ΤΑΛΕΝΤΑ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

1.
Ὁ Θοδωράκης στὸν κουβᾶ
νὰ βρεῖ χρυσόψαρα γυρεύει.
Ψαρᾶς θὰ γίνει μιὰ φορὰ
καὶ θἄχει βάρκα νὰ ψαρεύει.

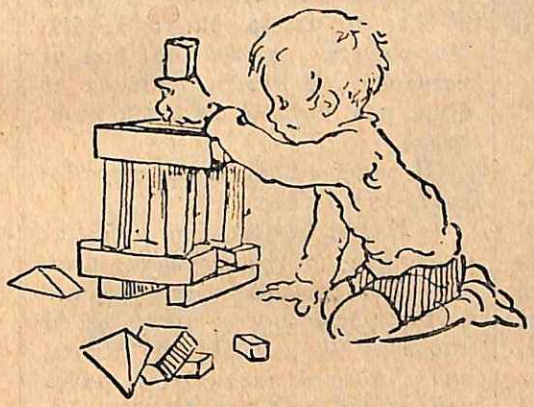

2.
Κι' ὁ Μίμης σπίτι ἐξοχικὸ
φτιάνει ἀπὸ ξύλινα κομμάτια.
Θὰ τὸν ἰδεῖς μηχανικὸ
νὰ χτίζει πύργους καὶ παλάτια.

3.
Κι' ὁ ἄλλος πάλι, ὁ Μηνᾶς
ρολόγια πάντα ἔχει στὸ χέρι.
Πῶς εἶναι μέλλων ρολογὰς
ὅλος ὁ κόσμος πιὰ τὸ ξέρει.

4.
Κοίτα καὶ τὸ μικρὸ Τοτό,
στιγμὴ τὰ ζῶα δὲν ἀφίνει.
Στὸν Κῆπο τὸ Ζωολογικὸ
διευθυντὴς αὐτὸς θὰ γίνει.

5.
Μὲ τὰ κλειδιὰ κι' ὁ Δημητρὸς
νὰ παίζει πάντα ἔχει μανία.
Αὐτὸς θὰ γίνει θυρωρὸς
σὲ κάποια πολυκατοικία.

6.
Κι' ἔτσι τὴ σκούπα ποὺ ἀγαπᾶ,
ἡ προκομένη μας ἡ Ρίνα
θὰ γίνει ταῖρι του σωστά,
καὶ θὰ τὴ λένε θυρω . . . ρίνα!

Μ. Δ. Σ.

PETER ROSEGGER

ΠΩΣ ΠΗΓΕ ΑΔΙΚΟΘΑΝΑΤΟ ΤΟ ΚΑΤΣΙΚΑΚΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Ὕστερα ἦρθε μὲς στὴν κάμαρα καὶ εἶπε:

—Ἀϊντε, Πετράκη, σήκω, παιδάκι μου, καὶ τρέξε μιὰ τρεχάλα κάτω στὴν κουμπάρα μας τὴ Γιακουμίνα: Πές της, τὴν παρακαλῶ πολὺ νὰ μοῦ κάνῃ τὴν χάρη νὰ σοῦ δώσῃ δυὸ-τρία καρβουνάκια ἀπὸ τὴ φωτιά της. Καὶ πήγαινέ της γι' ἀντίχαρη κι' αὐτὸ τὸ καρβέλι τὸ ψωμί. Βιάσου, Πετράκη μου, γιὰ νὰ σᾶς ψήσω γρήγορα τὸν καφέ σας.

Ἐφόρεσα γρήγορα-γρήγορα τὸ ἄσπρο μου λινὸ πανταλονάκι, καὶ ἔτσι ὅπως ἤμουν, ξεσκούφωτος καὶ ξυπόλητος, ἐπῆρα τὸ ὁλοστρόγγυλο, βαρὺ καρβέλι κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη καὶ ἄρχισα νὰ τρέχω κατὰ τὸ σπίτι τῆς κουμπάρας.

—Ἀϊντε καϊμένε ἥλιε, ἔλεγα ἐκεῖ ποὺ πήγαινα. Ντράπου λιγάκι. Οὔτε ἕναν καφὲ δὲν μπορεῖς νὰ ψήσῃς. Τώρα πρέπει νὰ τρέξω κάτω στὴν κουμπάρα τὴν Γιακουμίνα καὶ νὰ τῆς ζητήσω φωτιά. Μὰ ἔννοια σου, δὲν σ' ἔχουμε ἀνάγκη. Σὲ λίγο θὰ σπιθοβολήσουν οἱ φλόγες στὸ τζάκι μας, θὰ κοκκινίσῃ ὁ τοῖχος, τὰ τσουκάλια θ' ἀρχίσουν νὰ τραγουδᾶνε καὶ ὁ καπνὸς θὰ ἀνεβῇ ψηλὰ-ψηλὰ καὶ θὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν καμινάδα καὶ θὰ σὲ σκεπάσῃ ὁλόκληρον. Καλὰ θὰ κάνῃ ποὺ θὰ σὲ σκεπάσῃ, γιατὶ τότε θὰ πιοῦμε τὸν καφέ μας καὶ θὰ φᾶμε τὸ ψωμί μας στὸν ἴσκιο καὶ θὰ φᾶμε καὶ τὶς δίπλες ποὺ θὰ μᾶς κάνῃ ἡ μάννα μας γιὰ χάρη τοῦ Γιὸπ κι' ἐσὺ δὲν θὰ ἰδῇς τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά.

Κουβεντιάζοντας ἔτσι μὲ τὸν ἥλιο ἔφθασα ὥς τὴν κατηφοριά, κι' ἐκεῖ μπῆκε ὁ διάβολος μέσα μου νὰ παίξω ἕνα ἀνόητο παιχνίδι. Τὸ καρβέλι ποὺ κρατοῦσα ἦταν τόσο στρογγυλὸ καὶ σκληρὸ σὰν νὰ τὸ εἶχαν γυρίσει στὸν τόρνο. Στὸ σπίτι ἀφήνουν τὸ ψωμὶ καὶ μπαγιατεύει. Ἔτσι φτουράει διπλά, μόλο ποὺ καμμιὰ φορὰ ἀναγκαζόμαστε νὰ τὸ κόβουμε μὲ τὸ τσεκούρι.

Μὰ τὸ καρβέλι μου ἦταν τόσο ὁλοστρόγγυλο ποὺ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ κι' ἄλλο πρᾶγμα στρογγυλότερο στὸν κόσμο. Ἔτσι λοιπὸν μοῦ ἦρθε καὶ τοῦδωσα μιὰ καὶ τὸ ἄφησα νὰ κυλήσῃ τὸν κατήφορο κι' ἔτρεξα ἀπὸ πίσω του καὶ τὄπιασα τρέχοντας.

Αὐτὸ ἦταν ἕνα ἔξοχο καὶ φοβερὰ διασκεδαστικὸ παιχνίδι καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ βρίσκονταν καὶ τὰ ἀδέλφια μου μαζί μου γιὰ νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ τὸ παίξουν κι' ἐκεῖνα. Τέσσερεις-πέντε φορὲς ἔδωσα στὸ καρβέλι δρόμο κι' ὕστερα ἔτρεξα καὶ τὄπιασα. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ χοροπηδοῦσα παίζοντας στὸν κατήφορο, μοῦ ξεφεύγει μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὰ χέρια μου, καὶ τρέχει λοξὰ τὸν δρόμο κι' ἀρχίζει νὰ κυλάῃ μὲ μιὰ φόρα ποὺ ἔλεγες πὼς εἶχε φτερά. Καὶ πρὶν νὰ τὸ προφτάσω, δίνει μιὰ καὶ πηδάει τὸν ὄχτο καὶ κατρακυλάει κάτω στὴ λαγκαδιὰ κι' ἐκεῖ τὸ ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Ἔμεινα σὰν κοκκαλωμένος ἀπὸ τὴν τρομάρα μου καὶ μοῦ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θἄπεφτα χάμω καὶ θὰ κατρακυλοῦσα κι' ἐγὼ κάτω στὴ λαγκαδιά. Δρασκέλισα τὸν ὄχτο κι' ἄρχισα νὰ ψάχνω μὲ τὰ μάτια σ' ὅλες τὶς μεριές. Μὰ τὸ καρβέλι δὲν φαινόταν πουθενὰ κι' ἔτσι μὲ κρεμασμένο τὸ κεφάλι ἐτράβηξα τὸ δρόμο μου κατὰ τὸ σπίτι τῆς κουμπάρας.

Ἡ φωτιὰ στὸ τζάκι της φεγγοβολοῦσε ἀπὸ μακρυά.

—Καλῶς τον Πετράκη, τί θέλεις; μὲ ρώτησε πρόσχαρα ἡ Γιακουμίνα.

—Στὸ σπίτι μας, εἶπα κομπιάζοντας, μᾶς ἔσβυσε ἡ φωτιὰ καὶ δὲ μποροῦμε νὰ μαγειρέψουμε τίποτε, καὶ γι' αὐτὸ σὲ παρακαλεῖ ἡ μάννα μου νὰ μοῦ δώσῃς κανένα-δυὸ κάρβουνα ἀναμμένα καὶ θὰ σοῦ τὰ δώσῃ, λέει, πίσω.

—Ἀντε στὸ καλό, παιδάκι μου, καὶ τί σπουδαῖο πρᾶγμα εἶναι δυὸ κάρβουνα γιὰ νὰ μοῦ τὰ δώσετε πίσω! φώναξε ἡ Γιακουμίνα καὶ παίρνοντας τὴ μασιὰ στὸ χέρι της ἔβαλε κάμποσα ἀναμμένα κάρβουνα μέσα σ' ἕνα παλιὸ τσουκάλι. Νά, πᾶρε, μοῦ λέει, καὶ πὲς τῆς μάννας σου χαιρετίσματα καὶ ν' ἀνάψῃ μὲ τὸ καλὸ τὴ φωτιά σας, νὰ σᾶς μαγειρέψῃ ἕνα ζεστὸ φαγάκι. Κοίταξε ὅμως, Πετράκη μου, μὴ σοῦ φυσήξῃ ὁ ἄνεμος τὰ κάρβουνα καὶ πεταχτοῦν στὴ σκεπὴ καὶ πιάσουμε φωτιά! Πήγαινε τώρα, στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ!

Τόσο καλὴ ἦταν μαζί μου κι' ἐγὼ τῆς στέρησα τὸ καρβέλι της! Ἀκόμη τὄχω βάρος στὴ συνείδησή μου.

Ὅταν ἐπιτέλους κρατώντας τὸ τσουκάλι στὰ χέρια μου, ἀντίκρυσα ἀπὸ μακρυὰ τὸ σπίτι μας, ἀπόρησα πολύ, γιατὶ εἶδα ἀπ' τὴν καμινάδα νὰ βγαίνῃ μιὰ στενὴ λουρίδα καπνός.

—Ἐσένα, παιδάκι μου, πρέπει κανένας νὰ σὲ στέλνῃ γιὰ τὸ Χάρο, κι' ὄχι γιὰ φωτιά! μοῦ φώναξε ἡ μάννα μου ὅταν μπῆκα μέσα. Στεκόταν μπρὸς στὸ τζάκι καὶ μαγείρευε κι' οὔτε γύρισε κἂν νὰ μὲ κοιτάξῃ. Στὴ φουσοῦ σπιθοβολοῦσε μιὰ λαμπρὴ φωτιὰ ποὺ μπροστά της τὰ χωνεμένα καρβουνάκια μου, φαινόνταν σὰν σβυστά. Ἀκούμπησα ἀμίλητος τὸ τσουκάλι σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ τζακιοῦ καὶ βγῆκα ἔξω. Εἶχα πολὺ χασομερήσει ὡς ποὺ νὰ πάω καὶ νἄρθω καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε ἔρθει ὁ Γιὸπ ἀπ' τὴ λαγκαδιὰ στὸ σπίτι. Αὐτὸς εἶχε ἕνα φακὸ καὶ τὸν κράτησε στὸν ἥλιο, πάνω ἀπὸ λίγη ὕσκα, ὡς που ἡ ὕσκα ἔπιασε φωτιά. Ἔτσι ὁ κατηγορημένος ἥλιος μὲ πρόφτασε κι' ἔψησε αὐτὸς τὸν καφέ μας, καὶ μὲ ρεζίλεψε τόσο πολὺ ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμη ντρέπομαι νὰ τὸν κοιτάξω κατάματα.

Πῆγα στὴν πίσω αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ μας. Ἐκεῖ εἶδα τὸν ξάδερφο Γιὸπ μὲ τὴ σταχτιὰ προβιά του καὶ τὸ χιονόμαλλο κεφάλι του νὰ κάθεται σκυφτὸς σταυροπόδι. Κι' ὅταν πῆγα κοντήτερα τότε εἶδα γιατὶ ἦταν ἔτσι καθισμένος. Μπροστά του κοιτόταν τἄσπρο κατσικάκι, εἶχε τὰ πόδια του τεντωμένα καὶ τὸ κεφάλι του κρεμασμένο κι' ὁ Γιὸπ τὸ ἔγδερνε.

Στὴ στιγμὴ ἔβαλα τοὺς θρήνους. Ὁ Γιὸπ σηκώθηκε, πῆρε τὸ χέρι μου καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἰδές το ποὺ σὲ κοιτάζει στὰ μάτια!

Καὶ τὸ κατσικάκι μὲ τὰ θολωμένα μάτια του μὲ κοίταζε στ' ἀλήθεια κατάματα. Κι' ὅμως ἦταν νεκρό.

—Πετράκη, μοῦ εἶπε σοβαρὰ ὁ Γιόπ, ἡ μητέρα σου ἔστειλε τῆς Γιακουμίνας ἕνα καρβέλι ψωμί.

—Ναί, εἶπα κλαίγοντας, καὶ μοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ κατρακύλησε πέρα ἀπὸ τὸν ὄχτο στὴ λαγκαδιά.

—Ἐπειδὴ λὲς τὴν ἀλήθεια, μικρέ, εἶπε ὁ Γιόπ, θὰ τὰ κανονίσω ἐγὼ ἔτσι τὰ πράγματα ὥστε νὰ μὴ πάθῃς τίποτε. Εἶπα στὴ μητέρα σου ὅτι μιὰ πέτρα κύλησε ἀπὸ ψηλὰ καὶ σκότωσε τὸ κατσικάκι. Ἐγὼ ὅμως εὐθὺς συλλογήστηκα ὅτι ἐδῶ μέσα ἔχει ὁ Πετράκης τὴν οὐρίτσα του χωμένη. Τὸ καρβέλι σου ἔπεσε σὰν οὐρανοκατέβατο ἀπὸ ψηλὰ στὸν ὄχτο, πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου κι' ἦρθε καὶ πέτυχε τό κατσικάκι ἴσια στὸ κούτελο. Πῆρε τὸ κακόμοιρο μιὰ τούμπα κι' ἔμεινε στὸν τόπο. Ἀλλά, μὴ φοβᾶσαι, δὲν θὰ πῶ τίποτε, καὶ μὲ τὴ Γιακουμίνα θὰ τὰ κανονίσω. Καὶ τώρα πάψε νὰ ζαρώνῃς ἔτσι τὰ μοῦτρα σου καὶ νὰ μουντζοκλαῖς. Τὸ κατσικάκι θὰ τὸ ψήσουμε τὸ βράδυ καὶ ἡ μητέρα σου θὰ μᾶς βράσῃ καὶ τὸν πατσά.

Ἔτσι πῆγε ἀδικοθάνατο τὸ κατσικάκι. Τ' ἀδέλφια μου μοῦ εἶπαν ὅτι μιὰ κακιὰ-κακιὰ πέτρα ἔπεσε ἀπὸ ψηλὰ καὶ τὸ σκότωσε.

Ἡ μητέρα μου, γιὰ νὰ μὴ μοῦ χαλάσῃ τὸ χατήρι, ἄδειασε καὶ τὰ δικά μου κάρβουνα στὴ φουσοῦ καὶ μὲ τὴ φωτιὰ αὐτὴ ψήθηκε τὸ κατσικάκι.

Τὸ εἴχαμε προορίσει γιὰ τὸν Γιόπ. Τὸ ψητὸ λοιπὸν ἦταν δικό του. Ὅταν τὸ ἔφεραν ὅμως στὸ τραπέζι, μᾶς φώναξε ἕναν-ἕναν καὶ μᾶς ἔβαλε στὰ πιάτα μας τὸν καλύτερο μεζέ. Τὸν δικό μου τὸν ἔφαγα μὲ τὴ βία κι' οὔτε κατάλαβα καμμιὰ νοστιμάδα.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ Γιακωβάκης ἀρματώθηκε μ' ἕνα καλάμι καὶ μ' αὐτὸ κατέβηκε καὶ βρῆκε τὸν Γιὸπ στὴν λαγκαδιὰ καὶ τοῦ γύρεψε νὰ τοῦ δείξῃ τὴν πέτρα ποὺ σκότωσε τὸ κατσικάκι.

—Παιδί μου, εἶπε ὁ Γιὸπ μασουλώντας τὸ τσιμπουκάκι του, αὐτὴ πάει πιά, ἐκύλησε στὸ ρέμμα, ἀπὸ πάνω της τρέχει τὸ νερό.

Ὁ καϊμένος, ὁ καλὸς γερο-Γιόπ. Ὄχι, δὲν εἶχε κυλήσει στὸ ρέμμα «ἡ πέτρα ποὺ ἐσκότωσε τὸ κατσικάκι». Ἦταν ἐπάνω στὴ δική μου καρδιὰ καὶ τὴν ἐπλάκωνε.

(Ἀπ' τὸ Γερμανικὸ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ Η ΠΡΩΤΗ ΛΥΠΗ

«Στὸν ἀδερφό μου πές του νἄρθῃ. Δὲν [μπορῶ
νὰ παίζω κάθε μέρα μονοχούλης.
Τὸ καλοκαίρι ἔχει ἔρθει ἀπὸ καιρό,
ποῦ νἄχῃ πάει ὁ μικρός μου ὁ ἀδερ- [φούλης;..
Τὰ δένδρα ἔχουν μπουμπούκια ὅλα [βγάλει
ποὺ ἀρχίζουνε ν' ἀνοίγουν ἕνα-ἕνα.
Νά, κι' ἡ κληματαριὰ φουντώνει πάλι,
φωνάξτε του νἀρθῇ ξανὰ σὲ μένα!..»

—«Ὦ, τὴ φωνή σου δὲν ἀκούει ἐκεῖ [ποὺ μένει,
δὲ θὰ γυρίσῃ μήτε βράδυ, μήτε αὐγή.
Τὴ λατρευτή του τὴ μορφὴ τὴν πονεμένη
δὲ θὰ τὴ δῇς, φτωχὸ παιδί μου, πιὰ [στὴ Γῆ!..
Δώσανε στὸ μικρὸ τὸν ἀδερφό σου
μονάχα ἑνὸς τριαντάφυλλου ζωή.
Πήγαινε παῖξε στὸ περβόλι μοναχός σου
αὐτὸν τὸν κρύβουν οἱ γαλάζιοι οὐρα- [νοί!»

—«Κι' ἄφησε τὰ λουλούδια, τὰ πουλιά [του;
τοῦ κάκου τὸν φωνάζω μὲ γλυκειὰ λα- [λιά;..
Δὲ θὰ γυρίσῃ πιὰ στὸν κόσμο ἐδῶ κά- [του,
δὲ θὰ ξανάρθῃ πιά;..

Στὸ δάσος δὲ θὰ πᾶμε, στὸ ρυάκι
νὰ παίξουμε μαζὶ κάποιο πρωῒ;..
Ἴσως δὲ θἄφευγε μακριὰ μας τ' ἀδερ- [φάκι,
ἂν τὸν ἀγάπαγα, σὰ ζοῦσε, πιὸ πολύ!»

(Ἀπ' τὸ Ἀγγλικὸ) ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Πέρασα κάμπους καὶ βουνά. Κι' ὕστερ' ἀπὸ ὁλάκερες ἡμέρες τρεχάλα — τὴ νύχτα μόνο ξεκουραζόμουν — ἔφτασα στὰ σύνορα τῆς πατρίδας μου κι' ἐπάτησα τἄγια χώματά της.

Τὰ ζῶα ποὺ μ' ἔβλεπαν, ἔλεγαν μεταξύ τους:

—Ἕνα κουνέλι! Ἕνα ντόπιο κουνέλι, δικό μας! Θἄταν ξενιτεμένο καὶ τώρα γυρίζει...

Καὶ μὲ χαιρετοῦσαν, χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζουν:

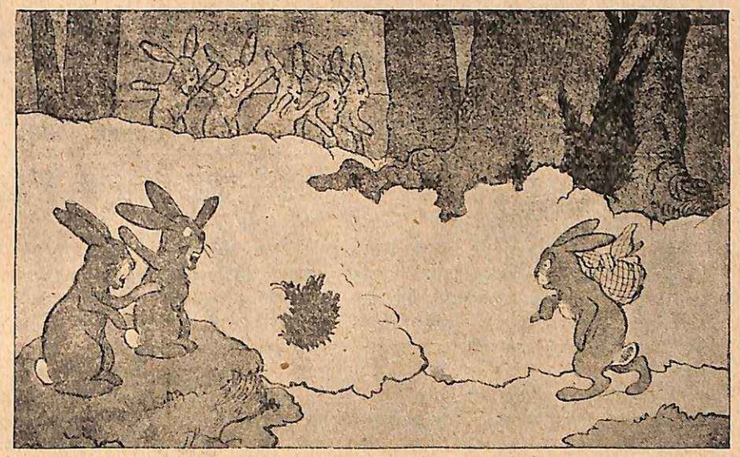

— Καλῶς ἦρθες, πατριώτη!

Ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἔμαθαν κι' οἱ γονεῖς μου πὼς φάνηκε ἕνα ξενιτεμένο κουνέλι. Κι' εἶπαν: «Μὴν εἶναι ὁ Κανελλῆς μας;».. Κατὰ ποῦ πάει; — Κατὰ δῶ ἔρχεται», τοὺς εἶπαν. — «Αὐτὸς θὰ εἶναι!» φώναξαν. Καὶ βγῆκαν νὰ μὲ προαπαντήσουν.

Ἔτσι, καθὼς ἐπλησίαζα στὸ πατρικό μου δάσος, εἶδα κεῖ-ἀπέξω, πάνω σὲ μιὰ πέτρα, δυὸ μεγάλα κουνέλια. Τὰ γνώρισα ἀμέσως: Ἦταν ὁ πατέρας μου κι' ἡ μητέρα μου. Μὰ κι' ἐκεῖνοι μὲ γνώρισαν. Κι' ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

—Ὁ Κανελλῆς μας! ὁ Κανελλῆς μας!

Ἔτρεξαν τότε καὶ τἀδέρφια μου, καὶ σὲ λίγο—τί χαρά, τί εὐδαιμονία!—βρισκόμουν στὴν ἀγκαλιά τους.

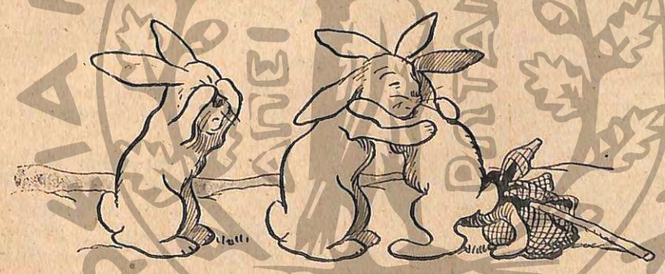

Εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς περιγράψω τὴ συγκινητικὴ αὐτὴ συνάντηση. Φαντάζεστε τἀγκαλιάσματά μας, τὰ φιλιά μας, τὰ δάκρυά μας, τὰ γέλια μας. Ὅλοι εἴμαστε εὐτυχισμένοι.

Ὕστερα, ὁ πατέρας μου μὲ ρώτησε:

— Μᾶς ξαναθυμήθηκες ἐπιτέλους κι' ἀποφάσισες νὰ γυρίσῃς;

— Ναί, πατέρα.

— Καὶ θὰ ξαναφύγῃς;

—Ὄχι, πατέρα, ποτὲ πιά! Βαρέθηκα τὰ ξένα κι' ἤρθα νὰ ἡσυχάσω στὸν τόπο μου.

— Καὶ δὲ θἀνατινάξῃς πάλι τὸ σπίτι μας μὲ δυναμίτη;

— Τί λές! ἐγὼ τώρα θὰ κάμω καὶ δικό μου. Ἤρθα νὰ παντρευτῶ, γιὰ νὰ ἰδῇς καὶ σὺ ἐγγόνια.

—Ἄ, μπράβο, παιδί μου! Καιρός σου εἶναι, γιατὶ βλέπω πὼς μεγάλωσες καὶ φρονίμεψες.

— Ναί, πατέρα, πᾶνε πιὰ ἐκεῖνα ποὺ ἤξερες. Ἔβαλα μυαλό. Δὲν εἶμαι πιὰ οὔτε ποιητής. Θέλω νὰ γίνω νοικοκύρης.

Κι' ἔγινα. Μὲ πάντρεψαν σὲ λίγο μὲ μιὰ καλὴ κουνελοπούλα, τὴ Μπιρμπίλω, καὶ σήμερα ἐγὼ ἔχω παιδιά, οἱ γονεῖς μου ἐγγόνια καὶ τἀδέρφια μου ἀνίψια. Τὸ σπίτι μου εἶναι στὸ δάσος, κοντὰ στὸ πατρικό μου, κι' εἴμαστε ὅλοι σὰ μιὰ οἰκογένεια, καὶ περνοῦμε ζωὴ ἥσυχη κι' εὐτυχισμένη.

Οἱ περιπέτειες, οἱ τρέλλες, οἱ τσαχπινιές, τελείωσαν Θυμοῦμαι κάπου κάπου τὰ παλιά μου κατορθώματα καὶ τὰ διηγοῦμαι στἀδέλφια μου καὶ στὰ παιδιά μου γιὰ νὰ γελοῦνε. Ἔτσι τὰ διηγήθηκα καὶ σὲ σᾶς καὶ πιστεύω νὰ σᾶς διασκέδασα ἀρκετά. Τώρα σᾶς ἀφίνω. Χαίρετε!

(Τέλος) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΛΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙ...

Κάποτε, ἕνας βασιλιὰς εἶχε βγεῖ κυνήγι μ' τὴν ἀκολουθία του. Ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος, διασταυρώθηκε μὲ ἕνα χωρικὸ καμμιὰ πενηνταριὰ χρονῶν, ποὺ πήγαινε γιὰ τὴν πολιτεία.

Ὁ χωρικός, καθὼς ἀντίκρυσε καλοφορεμένους ἀνθρώπους, παραμέρισε μὲ σεβασμό, τοὺς χαιρέτησε, καὶ τοὺς εὐχήθηκε ὥρα καλὴ κι' ἐπιτυχία στὸ κυνήγι.

Ὁ βασιλιὰς εὐχαριστήθηκε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καλοὺς τρόπους του, τὸν πρόσεξε καλύτερα κι' εἶδε τότε πὼς ἦταν καθαρός, ροδοκόκκινος, καλοδεμένος, ζωηρός, καὶ φαινόταν σὰν ἕνας γερὸς ἄντρας ποὺ δὲν εἶχε περάσει τὰ τριανταπέντε χρόνια.

Τὸν θαύμασε καὶ τὸν καλοτύχισε γιὰ τὴν ὑγεία του καὶ τὴν κορμοστασιά του, γιατὶ ὁ ἴδιος γεννήθηκε μικροκαμωμένος καὶ φιλάσθενος, καὶ καθὼς ἔτυχε νὰ μείνῃ μοναχογιός, ὁ πατέρας του καὶ ὅλοι οἱ αὐλικοὶ τὸν εἶχαν μὴ στάξῃ, καὶ μὴ βρέξῃ, σὰν κανακάρη καὶ ἀκριβὸ διάδοχο τοῦ θρόνου.

Τὸν ἀνάστησαν τυλιγμένο στὰ μπαμπάκια ποὺ λέει ὁ λόγος, μὲ μαντζούνια καὶ ἄλλα γιατροσόφια, καὶ μὲ τροφὲς διαλεχτές, ποὺ τοῦ τὶς ἔδιναν λίγες-λίγες, μὴ τυχὸν καὶ βαρυστομαχιάσει.

Μ' αὐτὲς τὶς προφυλάξεις ἔμεινε ἀδύνατος, καὶ μὲ τὴν παραμικρὴ αἰτία, ἀρρώσταινε κι' ἔπεφτε στὸ κρεβάτι· καὶ τώρα ποὺ ἀνταμώθηκε μὲ τὸ χωρικό, ἐνῶ ἦταν μόλις σαράντα χρονῶν, φαινόταν ἑξήντα.

Γι' αὐτό, καὶ μὲ τὸ δίκιο του, ἅμα ἔβλεπε γεροὺς καὶ καλοδεμένους νέους καὶ γέρους, δὲν χόρταινε νὰ τοὺς κοιτάζῃ, καὶ πολλὲς φορὲς τοὺς ρωτοῦσε τί δίαιτα ἔκαναν καὶ ἤτανε ἔτσι γεροί.

Ἔτσι καὶ τώρα δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία, καὶ ἀφοῦ φανερώθηκε ποιὸς ἦταν, πῆρε παράμερα τὸν χωρικό, καὶ τὸν ρώτησε τί τρώει καὶ τί κάνει, ποὺ στέκει τόσο κοτσονάτος.

Ὁ χωρικὸς τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ἐγώ, πολυχρονεμένε μου, βρίσκομαι πάντα στὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ στὸν ἥλιο, τρώω κάθε μέρα, τὸ λίγο-λίγο, ἕνα μισοκαδιάρικο σταρίσο ψωμί, μαζὶ μὲ ἀμαγείρευτο προσφαΐ, ἢ μὲ φαΐ μαγειρευτὸ ἁπλά, βραστὸ ἢ ψητό, καὶ κάθε Κυριακὴ καὶ γιορτή, ἕνα ψητὸ κοτόπουλο ἀκόμη· πίνω καθάριο νερὸ ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ μιὰ πηγὴ τοῦ βουνοῦ μας, καὶ σκοτοῦρες δὲν κάθουνται στὸ κεφάλι μου. Αὐτὰ ἔκαναν νὰ σφηνωθῇ στὸ μυαλό μου ἡ ἰδέα, πὼς ὅποιος μπορεῖ νὰ τρώῃ, νὰ πίνῃ, καὶ νὰ περνάῃ ὅπως ἐγώ, γίνεται γερὸς σὰ σίδερο καὶ δὲν πεθαίνει ποτέ.

Τοῦ βασιλιὰ τοῦ καλάρεσαν τὰ λόγια αὐτά, καὶ τὸν ξαναρώτησε:

—Ἂν ἐγὼ κάνω ὅπως λές, δὲν θὰ πεθάνω;

—Ὄχι πολυχρονεμένε μου,! ὅσο μπορεῖς, λέω, νὰ κάνῃς ἔτσι, δὲν θὰ πεθάνῃς.

— Πρόσεξε σαὐτὰ ποὺ λές, γιατὶ ἅμα νοιώσω νὰ μὲ ζυγώνῃ ὁ θάνατος, πρὶν πεθάνω, θὰ σὲ κρεμάσω.

— Νὰ μὲ κρεμάσῃς, βασιλιά μου, στὸ ξαναλέω ὅμως, γιὰ νὰ εἴμαστε ἐξηγημένοι, δὲν θὰ πεθάνῃς, ὅσο θὰ μπορῇς νὰ τρῷς τὸ μισοκαδιάρικο σταρίσο καρβέλι, τὸ ψητὸ κοτόπουλο, καὶ νὰ κάνῃς τὰ ἄλλα ποὺ σοῦ εἶπα.

Ἐδῶ ὁ βασιλιάς, εὐχαριστημένος ποὺ ξεκαθάρισε τὸ ζήτημα, ἔδωκε ἕνα πουγγὶ μὲ φλουριὰ στὸ χωρικό, ἀποχαιρετίστηκαν, καὶ καθένας τράβηξε τὸ δρόμο του. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ βασιλιὰς ἀκολούθησε πιστὰ ὅ,τι ἄκουσε ἀπὸ τὸ χωρικό.

Μὲ τὴ νέα δίαιτα, σὲ λίγο ξεγύρισε· τὸ πρόσωπο του πῆρε τὸ χρῶμα τῆς ὑγείας, δὲν ἀρρώσταινε πιά, καὶ ἄρχισε νὰ πιστεύῃ πὼς δὲν θὰ πεθάνῃ καὶ ποτέ.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ἀρρώστησε βαρειά, καὶ ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι, δὲν μποροῦσε νὰ βάλῃ στὸ στόμα του οὔτε φαΐ οὔτε πιοτό. Θυμήθηκε τότε τὸ χωρικό, γιατὶ εἶδε πὼς ἡ συμβουλή του δὲν τὸν ὠφελοῦσε πιά, καὶ πρόσταξε νὰ τὸν βροῦνε καὶ νὰ τοῦ τὸν πᾶνε στὸ παλάτι.

Ὅταν τοῦ τὸν παρουσίασαν, εἶδε πὼς ἐξακολουθοῦσε νὰ φαίνεται σὰν ἄντρας μεσόκοπος, μὰ γερός, ἂν καὶ ἦταν ἑβδομηντάρης πιά. Τότε εἶπε νὰ βγοῦν ἔξω ὅλοι, καὶ ἀφοῦ ἔμεινε μόνος μ' αὐτόν, τὸν ρώτησε:

— Θυμᾶσαι, ποὺ μοῦ εἶπες, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος, πὼς ἅμα τρώω ἕνα μισοκαδιάρικο ψωμὶ σταρίσο τὴν ἡμέρα, ἁπλὰ φαγιά, ψητὸ κοτόπουλο, καὶ πίνω μόνο νερό, θἄμαι γερὸς καὶ δὲν θὰ πεθάνω ποτέ;

— Ναί, πολυχρονεμένε μου, τὸ θυμᾶμαι σὰν νὰ εἶναι τούτη ἡ στιγμή, καὶ ἐπιμένω ὅπως σοῦ εἶπα καὶ τότε, πὼς ὅσο μπορεῖς καὶ τὰ τρῶς, δὲν θὰ πεθάνῃς ποτέ.

— Μὰ δὲν μπορῶ τώρα νὰ τὰ τρώω, γιατὶ ὅπως βλέπεις, εἶμαι στὸ κρεβάτι ἄρρωστος.

—Ἄμ τότε τί νὰ σοῦ κάνω ἐγώ, ἀφοῦ σὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὰ τρῶς; Εἶπαμε πὼς δὲν πεθαίνει, ὅποιος μπορεῖ νὰ τὰ τρώῃ· αὐτὸς ποὺ δὲν μπορεῖ, θὰ πεθάνῃ· κι' ἐγὼ ἀκόμη, ὅταν ἔρθῃ ὁ καιρὸς ποὺ δὲν θὰ μπορῶ νὰ φάω τὸ σταρίσο καρβέλι μου, θἀφήσω χρόνια στὰ παιδιά μου καὶ στὰ ἐγγόνια μου.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΚΙΝΗΤΕΣ ΕΟΡΤΕΣ

— Μὴν παιδεύεσαι, μόν' ἄκου:
τὴ γιορτή σου δὲ θὰ βρῇς,
πεισματάρα, καὶ τοῦ κάκου
ξεφυλλίζεις κι' ἀπορεῖς.

Φέτος τ' ὄνομά σου πέφτει,
Ζαμπετούλα, Ζαμπετώ,
μέσα στὴ Μεγάλη Πέφτη:
τὸ κατάλαβες αὐτό;

Ἄχ, κουτὸ παιδί, μακάρι
νὰ τὴ βρῇς! Μὰ πῶς μπορεῖ;
Τὸ στενὸ τὸ καλαντάρι
δυὸ γιορτὲς δὲν τὶς χωρεῖ.

— Αἴ, καὶ τί; σὰν ἔχει πέσει
φέτος δεύτερη γιορτή,
θὰ τὴν ἔχουνε στὴ θέση
τῆς ἀράδας ποὺ ἔχει αὐτή!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Εἶμαι ἐγὼ τὸ μικρὸ ναυτόπουλο, ποὺ ἀπὸ τὸ σπιτάκι μου, ἐκεῖ ψηλὰ στὸ βουνό, ξεκίνησα μιὰ μέρα γιὰ τὴ μακρινὴ θάλασσα, ποὺ τὴν ἔβλεπα νὰ μὲ προσκαλῇ μέσα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῶν βουνῶν, ἄλλοτε τρικυμισμένη κι' ἄγρια, κι' ἄλλοτε γαλήνια καὶ γαλάζια στὴ μοναξιά της...

Σκαρφαλωμένος στὴν πλώρη ψηλά, τὴ βλέπω νὰ ξαπλώνεται μπροστά μου ὡς πέρα μακριὰ καὶ νὰ ἀνακατεύεται μὲ τὸν οὐρανό... Μιὰ γραμμὴ ἀχνὴ ποὺ ὁλοένα μᾶς καλεῖ, καὶ ὅλο ξεμακραίνει, ξεγελώντας μας καὶ τραβώντας τὸ μικρὸ καΐκι μας στὸν ἀτέλειωτο δρόμο της...

Καὶ μεῖς δεμένοι στὴ μαγική κλωστή της, τὴν ἀκολουθᾶμε τυφλοὶ καὶ μαγεμένοι, καὶ ξεμακραίνουμε ξανὰ ἀπὸ τὴ στεριὰ γιὰ νὰ ἁπλωθοῦμε πάλι στὸ γαλάζιο της πέλαγος.

Στὸ κατάρτι ψηλὰ τραγουδάω μαζί της μακρόσυρτα τραγούδια κοιτάω κάτω νὰ μαντέψω τί κρύβει στὸ βυθό της, καὶ σφυρίζω στοὺς γλάρους ποὺ πετᾶνε γύρω μας κάτασπροι σὰν τὰ λευκὰ πανιά μας.

Δὲν φοβᾶμαι τἄγρια κύματα ποὺ σκεπάζουνε τὸ καράβι μας, οὔτε τὸν μαῦρο οὐρανὸ ποὺ μᾶς τυλίγει μαυρίζοντας τοὺς λάκκους ποὺ ἀνοίγονται γύρω μας· μὰ ὅταν ἡ βοὴ τῆς τρικυμίας συνεπάρει τὶς φτωχὲς καρδιές μας καὶ τὶς κάνει νὰ χτυπᾶνε ταραγμένα, τότε ἐγὼ τὸ μικρὸ ναυτόπουλο, μουσκεμένο ἀπὸ τὴν τρικυμία, γονατίζω κρυφὰ καί, κοιτάζοντας τὸν κρυμμένο οὐρανό, παρακαλῶ ἀπὸ τὴν ψυχή μου:

— Σῶσε, Θεέ μου, τὸ φτωχὸ ναυτόπουλο...

Εἶναι τόσο κρύα τὰ μαυρισμένα νερά, κι' εἶναι τόσο ζεστὴ ἡ ἀγκαλιὰ ποὺ τὸ περιμένει.

Εἶναι τόσο θερμὸς ὁ ἥλιος ποὺ τὸ ζεσταίνει ξαπλωμένο στὴ γῆ, στὴ γῆ ποὺ δὲν κουνιέται, καὶ ξεπετάει χιλιάδες λουλούδια, καὶ τρέφει τὰ πουλιά, κι' εἶναι τόσο ἄγρια τὰ βάθη τῆς θάλασσας...

Σῶσε, Θεέ μου τὸ μικρὸ ναυτόπουλο...

Κι' ὅταν γαλήνια ἡ θάλασσα ξαπλώνεται μπροστά μας καὶ σιγοκουνάει τὸ καΐκι μας, ποὺ προχωρεῖ καμαρωτὰ μὲ τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι ποὺ φουσκώνει τὰ πανιά μας, κι' ὁ ἥλιος στέλνει νὰ βυθίσῃ τὶς τελευταῖες ἀχτῖνες του στὰ σκοτεινὰ βάθη της, σὰν νὰ θέλῃ νὰ σκορπίσῃ γιὰ λίγο τὴ μέρα κι' ἐκεῖ κάτω, ἐγώ, τὸ μικρὸ ναυτόπουλο, ξαπλωμένο στὰ στεγνὰ σανίδια ποὺ λαμπυρίζει πάνω τους τὸ ξερὸ ἁλάτι, τραγουδῶ σιγὰ μονάχο στὴν πλατειὰ τὴ θάλασσα...

Τραγουδῶ γιὰ κεῖνα τὰ ἀκρογιάλια τὰ γλυκοφωτισμένα, ποὺ τὰ κύματα ἔρχονται καὶ φεύγουν τόσο ἁπαλά, καὶ τὶς χρυσὲς ἀμμουδιὲς ποὺ ξαπλώνονται αἰώνια στὸν ἥλιο...

Γιὰ κεῖνους τοὺς πελώριους βράχους ποὺ στὰ βαθουλώματά τους μπαινοβγαίνουν τραγουδώντας τὰ νερά, καὶ τὰ λευκὰ χαλίκια ποὺ σβύνουν τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας...

Γιὰ κεῖνα τὰ σπιτάκια τὰ λευκὰ ποὺ ἀραδιασμένα ἥσυχα, ἔχουν αἰώνια ἀνοιγμένο τὸ μισὸ θυρόφυλλο, σὰν μάτι στραμένο πρὸς τὸ πέλαγο ποὺ ξαγρυπνάει στοὺς ταξιδεμένους...

Καὶ τὸ τραγούδι μου τὸ συρτὸ ποὺ τὸ σκορπῶ στὸ κῦμα, ξανάρχεται καὶ τραγουδιέται μονάχο του τὶς νύχτες στ' ὄνειρό μου...

Εἶμαι ἐγὼ ποὺ σὰν θὰ γυρίσω στὸ νησί, οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα ὅλα θὰ ἀνοιχτοῦν στὸ πέρασμά μου, κι' ἀμέτρητα στόματα ἀγαπημένα θὰ μὲ καλοσωρίσουν...

Εἶναι γιὰ μένα τὸ λευκὸ μαντήλι ποὺ κουνιέται μοναχικὸ στὴν ἄκρη τοῦ κάβου, τὸ βράδυ ὅταν τὸ καΐκι χάνεται στὴν καταχνιὰ ποὺ σκορπάει ἡ ἀπόσταση, καὶ ποὺ τὰ δακρυσμένα μάτια τὸ βλέπουν κι' ὅταν πιὰ εἶναι χαμένο...

Ἡ ψυχή μου εἶναι ἀχόρταστη στὶς τρικυμίες καὶ στὴν ἀνεμοζάλη, κι' ὅλο φεύγω κι' ὅλο ξαναγυρίζω, καὶ ξαναφεύγω ξεφεύγοντας τὰ ἀγαπημένα χέρια ποὺ ἁπλωτὰ πολεμοῦν νὰ μὲ κρατήσουν.

Καὶ συλλογιέμαι:

Ποιὸ μυστικὸ κρύβεται ἐκεῖ μακριὰ στὴν ἄκρη τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θάλασσας;..

Ὅσοι τὸ φτάσουν πέρα ἐκεῖ, ποτὲ δὲν ξαναγυρίζουν...

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ τρομοκρατημένος καγκελάριος δὲν ριψοκινδύνευσε οὔτε μιὰ στιγμὴ περισσότερο νὰ μείνῃ κοντὰ στὸν ἐξαγριωμένο βασιλιά. Ἔτρεξε εὐθὺς νὰ καταρτίσῃ τὴν ἐπιτροπὴ ποὺ θὰ νακοίνωνε στὸ Κοινοβούλιο πὼς ὁ βασιλιὰς εἶχε ἐγκρίνει τὴν θανατικὴ καταδίκη τοῦ Νόρφορκ, καὶ πὼς τὸ ἑπόμενο πρωὶ ὁ δυστυχισμένος δούκας, ὁ πρῶτος Ἄγγλος εὐπατρίδης, θἀποκεφαλιζόταν σὰν τὸ χειρότερο κακοῦργο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἡ βασιλικὴ πομπὴ στὸν Τάμεσι

Στὶς ἐννέα τὸ βράδυ, ὁλόκληρη ἡ πλευρὰ τοῦ παλατιοῦ ἡ κτισμένη στὴν ὄχθη τοῦ Τάμεσι, λαμποκοποῦσε ἀπὸ τὰ φῶτα. Τὸ ποτάμι ἦταν ἀπὸ ἄκρη σ' ἄκρη, ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔφθανε τὸ μάτι, γεμάτο βάρκες καὶ γόνδολες φωταγωγημένες μ' ἕνα πλῆθος πολύχρωμα φαναράκια. Καὶ οἱ βάρκες λικνίζονταν ἐλαφρὰ στὰ κύματα, καὶ ὁ καθρέφτης τοῦ νεροῦ ἔμοιαζε μ' ἕνα ἀπέραντο χωράφι γεμάτο φωτεινὰ λουλούδια ποὺ τὰ κουνοῦσε ἁπαλὰ τὸ καλοκαιρινὸ ἀεράκι. Ἡ μεγάλη μαρμάρινη σκάλα τοῦ παλατιοῦ ποὺ κατέβαζε στὸ ποτάμι καὶ ποὺ ἦταν τόσο πλατειὰ ὥστε μποροῦσε νὰ χωρέσῃ ἕνα ὁλόκληρο σύνταγμα, παρουσίαζε ἕνα φαντασμαγορικὸ θέαμα μὲ τὸ πλῆθος τῶν λαμπροφορεμένων αὐλικῶν ποὺ τὴν ἐγέμιζαν καὶ ποὺ τὴν ἀνεβοκατέβαιναν ὁλοένα πολυάσχολοι.

Ἔξαφνα ἀκούστηκε ἕνα πρόσταγμα καὶ ἡ σκάλα ἄδειασε μονομιᾶς. Παντοῦ ἁπλώθηκε ἡ σιωπή, μιὰ σιωπὴ γεμάτη ἀναμονή. Ὥσπου ἔφθανε τὸ μάτι, ἔβλεπε κανεὶς τοὺς ἐπιβάτες ποὺ γεμίζαν τὶς βάρκες, νὰ στέκονται ὀρθοί, νὰ σκιάζουν μὲ τὰ χέρια τους τὰ μάτια τους γιὰ νὰ μὴν τοὺς θαμπώνουν τὰ φῶτα ἀπὸ τὰ φαναράκια κι' ἀπὸ τοὺς πυρσούς, καὶ νὰ κοιτάζουν κατὰ τὸ παλάτι. Μιὰ σειρὰ ἀπὸ σαράντα ὡς πενήντα βάρκες, ἤρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴ μαρμαρένια σκάλα. Ὅλες ἦταν ἐπιχρυσωμένες καὶ ἡ πρύμη τους κι' ἡ πλώρη τους ἦταν στολισμένες μὲ πλούσια σκαλίσματα. Σ' ἄλλες κυμάτιζαν σημαῖες καὶ λάβαρα μὲ κεντημένα οἰκόσημα, ἄλλες ἦταν σκεπασμένες μὲ μεταξωτὲς τέντες ἀπ' ὅπου κρέμονταν ἕνα πλῆθος ἀσημένια κουδουνάκια. Σὲ κάθε φύσημα τοῦ ἀνέμου τὰ κουδουνάκια σειόνταν κι' ἀκούγονταν ἡ πιὸ γλυκιὰ καὶ εὔθυμη μουσική. Ἄλλες γόνδολες ἦταν ἀκόμη πλουσιώτερα στολισμένες. Αὐτὲς ἀνῆκαν στοὺς εὐγενεῖς ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἀκολουθία τοῦ πρίγκιπα. Γύρω-γύρω στὰ πλευρά τους ἦταν ζωγραφισμένα τὰ οἰκόσημα τῶν εὐγενῶν κυρίων τους. Κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς βάρκες τὴ ρυμουρκοῦσε μιὰ ἄλλη μικρότερη, ὅπου βρίσκονταν ὄχι μονάχα οἱ κωπηλάτες, ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὶ ὁπλοφόροι μὲ θώρακα καὶ περι-

κεφαλαία, καθὼς καὶ μιὰ ὀρχήστρα ἀπὸ τραγουδιστὲς καὶ μουσικοὺς μὲ μαντολίνα καὶ κιθάρες.

Ἀπὸ τὴ μεγάλη πύλη τοῦ παλατιοῦ, ξεπρόβαλε τώρα μιὰ σειρὰ ἀπὸ λογχοφόρους. Οἱ λόγχες τους ἦταν στολισμένες μὲ κόκκινες βελούδινες κορδέλλες. Οἱ δορυφόροι παρατάχθηκαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σὲ δυὸ μακρυὲς σειρὲς ποὺ ἔφταναν ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο ὥς κάτω στὸ ποτάμι. Ἕνα μακρὺ χαλὶ ξετυλίχτηκε στὴ σκάλα, καὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴν ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ παλάτι ἕνα χαιρετιστήριο σάλπισμα, στὸ ὁποῖον ἀπάντησαν μ' ἕνα εὔθυμο κομμάτι οἱ μουσικοὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὶς βάρκες. Εὐθὺς στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ παρουσιάστηκαν οἱ τελετάρχες μὲ τὰ μακρυὰ ἄσπρα κοντάρια τους, καὶ μὲ ἀργὸ κι' ἐπίσημο βῆμα ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὴ σκάλα. Ἀπὸ πίσω τους ἐρχόταν ἕνας ἀνώτερος ἀξιωματοῦχος ποὺ κρατοῦσε τὸ ξίφος τῆς πόλης τοῦ Λονδίνου. Πίσω τους ἔρχονταν ἕνα πλῆθος ἱππότες· αὐτοὺς τοὺς ἀκολουθοῦσαν οἱ δικαστὲς μὲ τὶς κόκκινες τηβέννους τους καὶ τὰ περίεργα σκουφιά τους, καὶ ὕστερα οἱ πρόεδροι τῶν διαφόρων σωματείων τοῦ Λονδίνου μὲ τὶς ἑορτάσιμες στολές τους. Δώδεκα μεγαλοπρεπέστατα ντυμένοι Γάλλοι εὐγενεῖς κατέβηκαν τὴ σκάλα. Αὐτοὶ ἀνῆκαν στὴν ἀκολουθία τοῦ Γάλλου πρεσβευτῆ, καὶ πίσω τους ἔρχονταν δώδεκα ἄλλοι εὐγενεῖς ποὺ ἀνῆκαν στὴν ἀκολουθία τοῦ Ἱσπανοῦ πρεσβευτῆ καὶ ἦταν ντυμένοι μὲ μαῦρο βελοῦδο χωρὶς κανένα στολίδι. Τοὺς ξένους εὐγενεῖς τοὺς ἀκολουθοῦσε ἕνα πλῆθος ἀπὸ Ἄγγλους λόρδους, κόμητες καὶ δούκες μὲ τὴν ἀκολουθία τους.

Πάλι ἀκούστηκε ἕνα σάλπισμα ἀπὸ μέσα, καὶ στὸ κεφαλόσκαλο παρουσιάστηκε ὁ θεῖος τοῦ πρίγκιπα κόμης Χέρτφορδ. Φοροῦσε ἕνα μαῦρο κοστούμι χρυσοκεντημένο κι' εἶχε στοὺς ὤμους του ριγμένον ἕνα μανδύα ἀπὸ βυσσινὶ ἀτλάζι μὲ χρυσὰ λουλούδια.

Ὁ κόμης στράφηκε πρὸς τὸ παλάτι, ἔκανε ἕνα βαθὺ χαιρετισμὸ βγάζοντας τὸ καπέλλο του ὥς κάτω, πῆγε λίγα βήματα πίσω, καὶ σὲ κάθε βῆμα ὑποκλινόταν βαθιά. Ἕνα δυνατότερο σάλπισμα ἀκούστηκε τώρα καὶ ἡ φωνή: «Τόπο στὸν λόρδο Ἐδουάρδο, πρίγκιπα τῆς Οὐαλλίας!»

Τὴν ἴδια στιγμή, στὴ σιωπὴ τοῦ παλατιοῦ ἄναψε μιὰ σειρὰ ἀπὸ λαμπρὰ πυροτεχνήματα, ποὺ φώτισαν τὸν τόπο ὅλον σὰ νάτανε ἡμέρα. Τὸ πλῆθος ποὺ εἶχε μαζευτεῖ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμιοῦ, ξέσπασε σὲ μιὰ μυριόστομη ζητωκραυγή, κι' ὁ Τὸμ Κάντυ παρουσιάστηκε στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ καὶ ἔκλινε δειλὰ τὸ πριγκιπικό του κεφάλι.

Ἦταν θαυμάσια ντυμένος μ' ἕνα κοστούμι ἀπὸ λευκὸ ἀτλάζι, ποὺ στὸ στῆθος ἦταν κεντημένο μὲ διαμάντια καὶ γαρνιρισμένο μὲ ἐρμίνα. Στοὺς ὤμους του εἶχε ριγμένον ἕναν λευκὸ μὲ χρυσὰ πλουμίδια μανδύα, φοδαρισμένον μὲ γαλάζιο ἀτλάζι. Στὸ μανδύα ἦταν κεντημένο μὲ μαργαριτάρια καὶ τὸ οἰκόσημότου, τρία φτερὰ ἀπὸ στρουθοκάμηλο. Ἀπ' τὸ λαιμό του κρεμόταν ὁ μεγαλόσταυρος τοῦ παρασήμου τῆς περικνημίδας καθὼς καὶ ἄλλα παράσημα ξένων βασιλέων. Τὰ διαμαντικὰ καὶ τὰ πολύτιμα πετράδια σπιθοβολοῦσαν τόσο, ποὺ σοῦ θάμπωναν τὰ ματια. Ὦ Τὸμ Κάντυ, γεννημένε στὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία, μεγαλωμένε στὰ παλιοσόκακα, πεινασμένε πάντα καὶ ξυπόλητε, τί ἦταν αὐτὰ ποὺ σοῦ ἔμελλαν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὰ βάσανα τοῦ πρίγκιπα

Ἀφήσαμε τὸν Τζὼν Κάντυ νὰ σέρνη μὲ τὴ βία τὸ ἀληθινὸ βασιλόπουλο κατὰ τὸ Σκουπιδαριό, ἐνῶ ἀπὸ πίσω τους ἔτρεχαν κάμποσοι μάγκες κι' ἄλλοι κουρελῆδες. Ἕνας μονάχα βρέθηκε νὰ πῆ ἕνα καλὸ λόγο γιὰ τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί. Μὰ δὲν τοῦ ἔδωσε κανένας προσοχή, καὶ πολὺ λίγοι ἄκουσαν τὰ λόγια του· τόσο μεγάλη ἦταν ἡ φασαρία ποὺ γινόταν. Τὸ βασιλόπουλο πολεμοῦσε ἀδιάκοπα νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ διαμαρτυρόταν ἀγανακτισμένο, ὥσπου ὁ Τζὼν Κάντυ ἔχασε κι' αὐτὴ τὴ λίγη ὑπομονὴ ποὺ εἶχε καὶ σήκωσε ξαφνικὰ τὴ βαρειὰ μαγκούρα του γιὰ νὰ τὴν καταφέρη στὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε ὑπερασπιστεῖ τὸ μικρό, πρόφτασε νὰ μπῆ στὴ μέση καὶ ἡ μαγκούρα πέτυχε τὸ σηκωμένο χέρι του. Ὁ μεθύστακας ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Τί ἀνακατεύεσαι τοῦ λόγου σου; Νὰ καὶ σὺ λοιπόν!

Ἐσήκωσε μὲ φόρα τὴ μαγκούρα καὶ τὴν κατάφερε στὸ κεφάλι τοῦ προστάτη. Ἕνας ξερὸς κρότος ἀκούστηκε, ἕνα βαθὺ βογγητὸ καὶ ἕνα κορμὶ ἔπεσε χάμω. Τὸ πλῆθος μαζεύτηκε γύρω του, ἀλλὰ σὲ λίγο πάλι τὸν παράτησε γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὴ διασκέδασή του γιὰ τέτοια μικροπράγματα.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, τὸ βασιλόπουλο βρέθηκε στὴν κατοικία τοῦ Τζὼν Κάντυ, ποὺ ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ δὲν ἄφησε κανέναν νὰ μπῆ μέσα. Στὸ ἀμυδρὸ φῶς ἑνὸς ἀλειματοκεριοῦ, μπόρεσε νὰ διακρίνη τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ βρώμικο καὶ ἀκατάστατο ἐκεῖνο ἀχούρι. Δυὸ κουρελιάρικα καὶ ἀνάμαλλα κορίτσια, καὶ μιὰ γυναίκα μὲ μαραμένο πρόσωπο, κάθονταν ζαρωμένα σὲ μιὰ γωνιά, σὰ φοβισμένα ζῶα ποὺ εἶναι μαθημένα στὴν κακομεταχείριση καὶ ζοῦν μὲ τὸν ἀδιάκοπο φόβο τοῦ ξύλου. Ἀπὸ μιὰν ἄλλη ἄκρη, ξεπρόβαλε μιὰ γριὰ στρίγγλα μὲ ἀχτένιστα ψαρὰ μαλλιὰ καὶ ἄγρια μάτια. Ὁ Τζὼν Κάντυ ἔσπρωξε τὸν πρίγκιπα πρὸς τὸ μέρος της καὶ τῆς εἶπε:

— Πρόσεξε ἐδῶ νὰ κάνῃς χάζι. Μὰ μὴ μοῦ χαλάσῃς τὴ διασκέδαση πρὶν τῆς ὥρας. Ὕστερα τὸν δέρνεις ὅσο σοῦ βαστάει ἡ ψυχή σου. — Ἔλα δῶ, παιδί μου! Γιὰ πὲς πάλι ἐκείνη τὴν ἀρλούμπα ποὺ ἔλεγες καὶ πρίν, ἐκτὸς ἂν τὴν ξέχασες. Ποιὸς εἶσαι; Πῶς σὲ λένε;

Ἡ νέα αὐτὴ προσβολὴ ἔκανε πάλι τὸ αἷμα τοῦ βασιλόπουλου ν' ἀνεβῆ στὸ κεφάλι του. Κοίταξε ἤρεμα καὶ μὲ μεγάλη ἀξιοπρέπεια τὸν ὑβριστή του, καὶ εἶπε:

— Δὲν ἐπιτρέπεται σ' ἕναν ἄνθρωπο τῆς κοινωνικῆς σου τάξης νὰ ὑποβάλῃ σ' ἐμένα ἐρωτήσεις. Σοῦ λέω ὅμως τὸ ἴδιο ποὺ σοῦ εἶπα καὶ πρίν: Εἶμαι ὁ Ἐδουάρδος, πρίγκιπας τῆς Οὐαλλίας, καὶ κανένας ἄλλος.

Στὴν ἐξωφρενικὴ αὐτὴ ἀπάντηση ἡ γριὰ στρίγγλα ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ. Ἐκοίταζε τὸ βασιλόπουλο μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴν ἔκπληξη, κι' αὐτὸ τὸ θέαμα διασκέδαζε σὲ τέτοιο σημεῖο τὸν μεθυσμένο γιό της, ὥστε τὸν ἔκανε νὰ ξεσπάσῃ σ' ἀκράτητα γέλια. Ὁλότελα ἀντίθετη ἐντύπωση προξένησαν τὰ λόγια τοῦ Ἐδουάρδου στὶς ἀδερφὲς καὶ στὴ μητέρα τοῦ Τὸμ Κάντυ. Ὁ φόβος τους μήπως δοῦν τὸ παιδὶ νὰ τρώῃ πάλι ξύλο, παραμέρισε μπροστά σ' ἕναν ἄλλο φόβο, πολὺ μεγαλύτερο. Μὲ πρόσωπα ὅπου ζωγραφίζονταν ἡ θλίψη καὶ ἡ φρίκη, ἔτρεξαν κοντά του:

— Ἄχ τὸν καϊμένο τὸν Τόμ! Ἄχ τὸ καϊμένο τὸ παιδί!

Ἡ μητέρα ἔπεσε γονατιστὴ μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ, ἔβαλε τὰ χέρια της στοὺς ὤμους του καὶ τὸν κοίταξε μὲ μάτια θολωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα. Ὕστερα εἶπε:

— Ἄχ, δυστυχισμένο μου παιδάκι, σ' ὅλα τοῦτα φταῖνε τὰ πολλὰ διαβάσματα. Αὐτὰ σ' ἔκαναν νὰ χάσῃς τὸ μυαλό σου. Γιατὶ νὰ σκύβῃς ὅλη τὴν ὥρα στὰ βιβλία; Γιατὶ δὲν μ' ἄκουγες ἐμένα ποὺ σοῦλεγα πὼς τὰ πολλὰ διαβάσματα θὰ σὲ βλάψουν;

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἀρκετὴ ὥρα εἶχε περάσει κι' ἡ Ἐδὶθ βρισκόταν ἀκόμη στὸ πεζοδρόμιο, χωρὶς ν' ἀποφασίζῃ νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι. Τὸ κρύο ὅμως ἦταν δυνατό, κι' αὐτὸ τὴν ἀνάγκασε νὰ χτυπήσῃ. Δὲν πέρασε ἕνα λεπτό, ποὺ ἄνοιξε ἡ βαρειὰ καρυδένια πόρτα, καὶ παρουσιάστηκε ἕνας γιγαντόσωμος θυρωρός, μὲ λιβρέα, ὁ ὁποῖος μὲ βαρειὰ ἀγγλικὴ προφορὰ τὴ ρώτησε:

— Εἴσθε ἡ μὶς Ὠμπρύ;

— Μάλιστα, μπορεῖτε νὰ μὲ ἀναγγείλετε στὴ λαίδη Σβενσενχάμ, παρακαλῶ;

— Κάτω εἶναι τὰ γραφεῖα τοῦ λόρδου, ἐπάνω τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τῆς λαίδης. Θὰ σύρετε τὴν πορτιέρα κι' ὁ Τζὼν θὰ σᾶς ἀναγγείλῃ ὅταν φθάσετε. Ὅσο γιὰ τὰ πράγματά σας, νὰ μείνετε ἥσυχη, θὰ τὰ μεταφέρω στὴν κάμαρά σας.

— Εὐχαριστῶ πολύ.

Σὲ λίγα λεπτὰ εἶχε φθάσει στὸ ἐπάνω πάτωμα. Δὲν ἤξερε ποῦ βρισκότανε, νόμιζε ὅτι ὀνειρευόταν· τὸ χώλλ ἦταν πολυτελέστατο, βαρειὰ περσικὰ χαλιὰ ἦταν στοὺς τοίχους καὶ χάμω ἁπλωμένα. Εἶχε κυριολεκτικὰ σαστίσει. Ἕνας ἄλλος ὑπηρέτης βρέθηκε μπρός της, κι' ἀφοῦ τὴν πέρασε ἀπὸ διάφορους πολυτελεῖς διαδρόμους, σήκωσε μιὰ βαρειὰ μεταξωτὴ πορτιέρα καὶ ἀνήγγειλε:

— Ἡ μὶς Ὠμπρύ.

Μπῆκε σ' ἕνα πολυτελέστατο σαλονάκι. Στὴ μιὰ γωνιὰ βρισκόταν ἕνα θαυμάσιο πιάνο μὲ μισοσκορπισμένες νότες δίπλα. Πιὸ πέρα, σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ σαὶζ-λόγκ, ἦταν ἕνα λεπτὸ κοριτσάκι ξαπλωμένο.

Ποτέ της δὲν εἶχε δεῖ τίποτα πιὸ ὄμορφο ἀπ' αὐτό, στὸν κόσμο. Ἕνα χρυσόξανθο κεφάλι μὲ θαυμάσιο δέρμα ξεχώριζε, καὶ δυὸ μεγάλα μαῦρα μάτια ποὺ ἔλαμπαν σὰν ἄστρα.

Δίπλα της ἦταν μιὰ νέα κυρία καθισμένη. Νέα; μὰ βέβαια. Ἡ λεπτὴ αὐτὴ σιλουέττα, στὰ κατάμαυρα ντυμένη, δὲν ἔδειχνε παραπάνω ἀπὸ τριανταπέντε χρόνων. Τὰ μαλλιά της ὅμως ἦταν σχεδὸν ἄσπρα καὶ στὸ χλωμό της πρόσωπο εἶχε γιὰ πάντα ζωγραφιστεῖ ὁ πόνος τοῦ χαμένου της παιδιοῦ. Μόλις ἀντίκρυσε τὴν Ἐδὶθ, σηκώθηκε.

— Καλῶς ὥρισες, καλό μου παιδί Ἐλπίζω νὰ μὴν εἶσαι κουρασμένη ἀπ' τὸ ταξίδι σου. Τὸ σπίτι μας θέλω νὰ τὸ θεωρήσῃς δικό σου, ἀφοῦ κι' ἐσὺ δὲν ἔχεις ἄλλη οἰκογένεια. Ἂν δὲν εἶσαι πολὺ κουρασμένη, κάθησε λίγο νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, μυλαίδη, δὲν εἶμαι διόλου κουρασμένη καὶ πολὺ εὐχαρίστως θὰ καθήσω νὰ κρατήσω τῆς λαίδης Μπέλλας συντροφιά.

— Πάω νὰ δῶ ἂν ὁ Τζὼν πῆγε τὰ πράγματά σου στὴν κάμαρα κι' ἂν

«—Ἡ Ἐδὶθ εἶναι ἱκανὴ γιὰ ὅλα αὐτά.»
(Σελ. 115, στ. α'.)

εἶναι ὅλα ἐν τάξει, εἶπε καὶ βγῆκε.

— Τὶ νέα ποὺ εἶναι, εἶπε ἡ Ἐδὶθ.

— Φαίνεται ὅτι πρὶν πεθάνει ἡ Ντιζέτ, ἡ κορούλα της, μόλις τὴν ἔκανε τριάντα ἐτῶν κανείς. Σὲ μιὰ νύχτα μέσα ἄσπρισαν τὰ μαλλιά της.

— Ἀπὸ διφθερίτιδα πέθανε, δὲν εἶναι ἔτσι; εἶπε ἡ Ἐδὶθ.

— Ναί, σὲ τρεῖς μέρες μέσα, τὶ φοβερὸ δυστύχημα! Ἡ θεία μου ὅ,τι γύριζε ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ ταξίδι, κι' ἔφθασε τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας, τὶ φρίκη, Θεέ μου!

— Εἶναι πολὺ φοβερὸ νὰ χάνῃ ἄξαφνα κανεὶς λατρευτά του πρόσωπα.

— Χάσατε, καὶ σεῖς ἄξαφνα τοὺς γονεῖς σας;

— Ναί, στὸ ναυάγιο τῶν «Ἱμαλαΐων».

— Ἡ Μπέλλα ἀναπήδησε.

— Ἡ κυρία ντὲ-Μπρεδὰν δὲν μᾶς τὄπε αὐτό! φώναξε. Ἀλήθεια, μὴν πῆτε αὐτὰ τὰ θλιβερὰ στὴ θειά μου. Ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ἡ καϊμένη μου ἡ ξαδελφούλα, αὐτὰ τῆς κάνουν μεγάλη ἐντύπωση.

— Τὶ ἡλικίας ἦταν αὐτὸ τὸ κοριτσάκι;

— Δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς, δὲν τὴν γνώρισα. Εἶχε πεθάνει, ὅταν ὁ θεῖος μου μὲ υἱοθέτησε... Τὸν καλό μου τὸ θεῖο!.. Ἦταν μαλωμένος μὲ τοὺς γονεῖς μου... Ὅταν πέθανε κι' ὁ κηδεμόνας μου κι' ἔμεινα μόνη, φτωχή, ἀπροστάτευτη, ἀποφάσισα νἄρθω νὰ χτυπήσω τὴν πόρτα του. Μὲ δέχτηκε μ' ἀνοιχτὲς ἀγκάλες κι' ἀπὸ τότε εἶμαι τὸ παιδὶ τοῦ σπιτιοῦ.

— Οἱ ἱστορίες μας μοιάζουν, ψιθύρισε σκεπτικὴ ἡ Ἐδὶθ. Κι' ἐγὼ εἶμαι τώρα φτωχὴ ὀρφανή, κι' ἐγὼ ἔχω μιὰ θεία. Μόνο ποὺ δὲν ξέρω τὶ ἀπέγινε.

Κι' ἄρχισε νὰ μιλᾶ γιὰ μαθήματα, γιατὶ τὸ θέμα αὐτὸ τὴ στενοχωροῦσε. Καὶ κάθε τόσο κοίταζε πρὸς τὴν πόρτα, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ξαναγύριζε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἡ λαίδη Σβενσεχάμ, νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ὀχληρὴ αὐτὴ συνομιλία. Πραγματικῶς, σὲ λίγο μπῆκε ἡ λαίδη, ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὴν καμαριέρα ποὺ κρατοῦσε ἕνα δίσκο.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Μιὰ μέρα, στὸν ἐφημέριο τῆς ἐνορίας, παρουσιάστηκε μιὰ καινούργια ἐνορίτισσα.

— Δέσποτά μου, τοῦ εἶπε, ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ γιορτάζω σὰ χριστιανὴ τὄνομά μου, νὰ σοῦ φέρνω πρόσφορα, νὰ μοῦ δίνῃς ὕψωμα μὲ τὴν εὐχή σου, μὰ δὲν τὸ βρίσκω στὸ καλαντάρι. Μήπως μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, πότε πρέπει νὰ γιορτάζω;

— Πῶς σὲ λένε, κυρά μου, τὴ ρώτησε ὁ παπάς.

— Ἀρχόντω, δέσποτά μου.

Ἀλήθεια, τέτοιο ὄνομα δὲν ὑπῆρχε στὸ καλαντάρι. Ἔπρεπε ὅμως νὰ γιορτάζῃ κι' ἡ καϊμένη ἡ γυναίκα. Μὰ πότε; Ὁ καλὸς παπὰς σκέφτηκε, σκέφτηκε, κι' ἐπιτέλους τὸ βρῆκε.

— Ξέρεις, κυρά μου, τῆς εἶπε, πότε νὰ γιορτάζῃς; Τῶν Τριῶν Ἱεραρχόντων!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΡΗΝΗ

• *Ἀγαπητοί μου,*

Σ ΤΗ Γενεύη γίνεται τώρα ἡ πολυθρύλητη Διάσκεψη τοῦ Ἀφοπλισμοῦ. Πρόκειται νὰ συμφωνήσουν— ἂν συμφωνήσουν— τὰ διάφορα Κράτη, νἀφήσουν κατὰ μέρος τοὺς ἐξοπλισμούς, γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἔτσι ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου. Μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, τὴν περασμένη Τρίτη, σ' ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς Μεγάλης Βρεττανίας διαβάστηκε μιὰ ἔκκληση πού, ἀνάμεσα στἄλλα, ἔλεγε στὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐξῆς:

«Τὸ μέλλον σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πρόοδο ποὺ θὰ κάμῃ, τώρα μὲ τὴ Διάσκεψη, ἡ ἰδέα τοῦ ἀφοπλισμοῦ. Ἡ παγκόσμια εἰρήνη δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ μόνο μὲ συμφωνίες μεταξὺ τῶν πολιτικῶν· ἔχει ἀνάγκη κι' ***ἀπὸ τὴ συνεργασία τῆς νεολαίας***. Μελετᾶτε τὰ διεθνῆ προβλήματα, ἐξορίστε ἀπὸ τὸ πνεῦμα σας τὶς στενὲς ἐθνικιστικὲς προλήψεις. Τὸ Σχολεῖο θὰ σᾶς ἔμαθε βέβαια, πὼς ἡ Ἐπιστήμη κι' ἡ Σοφία δὲν εἶναι προνόμιο ἑνὸς μόνο λαοῦ».

Μποροῦμε νὰ σταματήσουμε λίγο στὰ φρόνιμα αὐτὰ λόγια, ποὺ ἄκουσαν τὰ Ἐγγλεζόπουλα. Δὲν εἶναι μόνο γι' αὐτά· εἶναι γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ κόσμου. Τὸ μέλλον τους, λέγει, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πρόοδο ποὺ θὰ κάμῃ, μὲ τὴ Διάσκεψη, ἡ ἰδέα τοῦ ἀφοπλισμοῦ. Μπορεῖ νὰ μὴν πραγματοποιηθῇ τώρ' ἀμέσως, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ προετοιμασθῇ τὸ ἔδαφος γιὰ μιὰ πραγματοποίηση κατοπινή. Τὰ σημερινὰ παιδιὰ θὰ εἶναι αὔριο ἄνθρωποι εὐτυχισμένοι, ἂν γίνῃ ὁ ἀφοπλισμὸς κι' ἐξασφαλισθῇ ἡ εἰρήνη. Ἀπεναντίας, θὰ εἶναι πολὺ δυστυχισμένοι, ἂν οἱ ἐξοπλισμοὶ ἐξακολουθήσουν καὶ καταλήξουν πάλι σὲ κανένα παγκόσμιο πόλεμο. Συμφέρο λοιπὸν τῶν παιδιῶν εἶναι νὰ συντελέσουν κι' αὐτὰ ὅσο μποροῦν στὴν πρόοδο τῆς ἰδέας: Νὰ εἶναι εἰρηνόφιλα, ὄχι φιλοπόλεμα.

Ἡ συνεργασία αὐτὴ τῶν παιδιῶν — τῆς νεολαίας — εἶναι ἀναγκαία κι' ἀπαραίτητη. Δὲν ἀρκεῖ, λέγει, νὰ συμφωνήσουν μεταξύ τους οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διαφόρων Κρατῶν, ἤ, νὰ ποῦμε καλύτερα, δὲν μποροῦν νὰ συμφωνήσουν καὶ νὰ κάμουν εἰρήνη, ἂν δὲν ἔχουν σύμφωνη τὴν κοινὴ γνώμη, ἤ ἂν δὲν ξέρουν πὼς θὰ τὴν ἔχουν ἐναντίον τους, ἂν θελήσουν νὰ κάμουν πόλεμο. Καὶ ἡ κοινὴ αὐτὴ γνώμη θὰ μορφωθῇ αὔριο, ἀπὸ τὶς ἰδέες καὶ διαθέσεις ποὺ θὰ μορφώσουν σήμερα τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου. Γι' αὐτὸ τοὺς λέγει: Μελετᾶτε τὰ διεθνῆ προβλήματα, κι' ὄχι μόνο τὰ προβλήματα τοῦ τόπου σας. Θεωρεῖτε ὅλη τὴν Εὐρώπη, ὅλο τὸν κόσμο, πατρίδα. Ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὰ συμβαίνοντα σὲ ἄλλους τόπους, σὰ νὰ συμβαίνουν σὲ σᾶς. Μὴν ἀδιαφορεῖτε ὅταν ἕνα Κράτος θέλῃ τυχὸν νἀδικήσῃ ἕν' ἄλλο, νὰ τοῦ πάρῃ μὲ τὴ βία τὸ δικό του, νὰ προκαλέσῃ πόλεμο. Ὑποστηρίζετε παντοῦ καὶ πάντα τὴν ὁμόνοια, τὴ συναδέλφωση τῶν λαῶν, τὴν εἰρήνη. Κι' ἀπαλλάξετε τὸ πνεῦμα σας ἀπὸ τὶς προλήψεις τοῦ στενοῦ ἐθνικισμοῦ. Ἀγαπᾶτε δηλαδὴ τὴν πατρίδα σας, τὴν ἰδιαίτερη, ἀλλὰ σέβεσθε καὶ τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων. Περηφανεύεσθε γιὰ τὰ προτερήματα τοῦ ἔθνους σας, γιὰ τὴ συμβολή του στὸν πολιτισμό, γιὰ τὴν εὐδοκίμησή του στὰ γράμματα, στὶς τέχνες, στὶς ἐπιστῆμες, ἀλλ' ἀναγνωρίζετε καὶ τὰ προτερήματα τῶν ἄλλων. Ἡ Σοφία δὲν εἶναι προνόμιο ἑνὸς μόνο τόπου. Μὰ οὔτε ἡ Ἐλευθερία, οὔτε ἡ Εὐημερία, οὔτε ὁ Πλοῦτος. Ξεχᾶστε τὰ φυλετικὰ μίση. Ἡ Ἱστορία ἂς μὴ γίνεται ἐμπόδιο τοῦ ἀνθρωπισμοῦ σας. Μπορεῖτε νὰ εἶσθε Ἄγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί, Ἰταλοί, Ἕλληνες, ἀλλὰ προπάντων νὰ εἶσθε ***ἀνθρωπιστὲς***.

Νομίζετε πὼς θὰ ξαναγινόταν ποτὲ πόλεμος, ἂν ἐπικρατοῦσαν στὸν κόσμο οἱ ἀνθρωπιστικὲς αὐτὲς ἰδέες; Νομίζετε πὼς θὰ τολμοῦσε κανένας πολιτικὸς νὰ τὸν ἀποφασίσῃ, ἂν ἤξερε πὼς ὁ τόπος του, ὁ λαός του, δὲν θὰ τὸν ἤθελε καὶ δὲν θὰ φαινόταν καθόλου πρόθυμος νὰ στρατευθῇ, νὰ πολεμήσῃ, νὰ σκοτώσῃ, νὰ σκοτωθῇ; Ποτέ! Θἄταν ἀδύνατο. Θᾶ πῆτε: κι' ὁ ἐχθρός; Δὲν θἄκανε τότε εἰσβολὴ καὶ κατάχτηση μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία; Ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπῆρχε τότε ἐχθρός! Γιατὶ καὶ στοὺς ἄλλους τόπους οἱ ἴδιες ἰδέες θὰ ἐπικρατοῦσαν. Κι' ἐδῶ εἶναι ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ***ἀντιμιλιταρισμοῦ*** καὶ τῆς ***ἀνθρωπιστικῆς*** ἰδέας, ποὺ τείνει νἀδελφώσῃ τοὺς λαούς. Οἱ ***ἀντιμιλιταριστὲς*** ἔσπρωχναν τοὺς νέους νὰ μὴν πηγαίνουν στρατιῶτες, ὅταν ἀκόμη ὁ ἄλλος, ὁ γείτονας, ὁ ἐχθρός, δὲν εἶχε τὶς ἴδιες ἰδέες, κι' ἔτσι ἐξέθεταν τὴν πατρίδα τους σ' ἕνα μεγάλο κίνδυνο. Οἱ ***ἀνθρωπιστὲς*** ὅμως δὲν θὰ κάμουν ποτὲ αὐτὴ τὴν τρέλλα. Θὰ ἐπιβληθοῦν στοὺς πολιτικοὺς τοῦ τόπου τους, γιὰ νὰ ματαιώσουν ἕναν πόλεμο, ποὺ θὰ ἤθελαν τυχὸν αὐτοί, μόνον ὅταν θὰ ξέρουν πὼς κι' οἱ γείτονες θὰ ἐπιβληθοῦν ἐπίσης στοὺς δικούς τους πολιτικούς, ποὺ θὰ ἤθελαν νἀντεπεξέλθουν. Κι' ὁ πόλεμος κατ' ἀνάγκη θὰ ματαιωθῇ, κι' ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο θὰ λυθῇ εἰρηνικὰ ἀπὸ τὴν Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ποὺ θἄχῃ τότε ὅλη τὴ δύναμη κι' ὅλο τὸ κῦρος.

Γιατὶ σήμερα, βλέπετε, ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν ἀγωνίζεται τοῦ κάκου. Ἐδῶ κάνει Διάσκεψη γι' ἀφοπλισμὸ, κι' ἐκεῖ ἡ Ἰαπωνία καὶ ἡ Κίνα ματοκυλιοῦνται. Οὔτε μπορεῖ νὰ ἐπέμβῃ ἐνεργητικά, νὰ πιέσῃ, γιατὶ ἡ Ἰαπωνία ἀπειλεῖ νἀποχωρήσῃ. Καὶ τότε τί γίνεται;.. Ὥστε ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα λόγια μόνον αὔριο μπορεῖ νὰ γίνουν πράγματα. Καὶ θὰ γίνουν, ἂν τὰ παιδιὰ τῶν Σχολείων, στὴν Ἀγγλία καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο, τἀκούσουν μὲ τὴν καρδιά τους...

Καὶ τὸ ἐλπίζω.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Ἡ θάλασσα μπροστά μας ἡ μεγάλη!
Καὶ σύ, γερμένη στὄνα σου πλευρό,
Βαρκούλα τραβηγμένη στ' ἀκρογιάλι,
Νείρεσαι τὸν ἀφρό!

Μὲ πελαγίσιες μυρωδιὲς γεμάτη,
Πέρ' ἀπ' τὸ πλάτος τὸ μαγευτικὸ
Πεσμένο μοιάζεις νᾶσαι ἕνα κομμάτι,
Βαρκούλα, μὲ τέτοιο ὄνομα γλυκό!..

ΣΤΕΦ. ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΚΙ ΑΛΛΟΣ ΦΑΝΤΑΣΙΩΔΗΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Κατὰ πόσους τρόπους μποροῦν νὰ καθήσουν σ' ἕνα τραπέζι 6, 9 ἢ 12 πρόσωπα; Μὴν προσπαθήσετε νὰ τὸ βρῆτε μὲ τὸ νοῦ σας ἢ μὲ τὴν ἀριθμητική. Ἄδικα θὰ κοπιάσετε. Αὐτὸ βρίσκεται, καὶ πολὺ εὔκολα, μόνο μὲ τὴν Ἀνώτερη Ἄλγεβρα. Ὁ γενικὸς τύπος εἶναι: $M = 1 \times 2 \times 3 \times \ldots (\nu - 1) \times \nu$, ὅπου M (ἀρχικὸ γράμμα τῆς λέξεως «μεταθέσεις») εἶναι ὁ ἀριθμὸς ποὺ ζητᾶμε, καὶ ν ὁ ἀριθμὸς τῶν προσώπων (ἢ καὶ ἄλλων πραγμάτων).

Ἔτσι γιὰ 6 πρόσωπα ἔχουμε: $M = 1 \times 2 \times 3 \times 4 \times 5 \times 6 = 720$ — γιὰ 9 πρόσωπα: $M = 1 \times 2 \times 3 \times \ldots \times 8 \times 9 = 362.880$ — καὶ ἀκόμα γιὰ 12 πρόσωπα: $M = 1 \times 2 \times 3 \times \ldots \times 11 \times 12 = 479.001.600$.

Ἐννοεῖται πὼς μὲ τὸν τύπο αὐτὸ μποροῦμε νὰ βροῦμε καὶ γιὰ περισσότερα πρόσωπα, ἀλλὰ τότε ὁ διαδοχικὸς πολλαπλασιασμὸς τῶν ἀριθμῶν γίνεται δύσκολος καί, γιὰ νὰ εὐκολυνθῇ, πρέπει νὰ προστρέξῃ κανεὶς στοὺς πίνακες τῶν Λογαρίθμων.

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΛΑ ΒΑΡΚΟΥΛΑ!

Ἔλα, βαρκούλα, πάρε με! τὸ μακρινὸ [ταξίδι
πόθησα μέσ' σὲ θάλασσες πανώριες, ἀ- [φρισμένες,
ἀπ' τὴ ζωή μου χάθηκε κάθε χαρᾶς [στολίδι,
κι' ἀπόστασα νὰ καρτερῶ στιγιὲς εὐ- [τυχισμένες...

Νοστάλγησα τῆς ἀκριβῆς πατρίδας τὰ [λαγκάδια.
— μιὰ θάλασσα ἀγριολούλουδα σὲ βε- [λουδένια χλόη—
θέλω στὴ γλύκα ποὺ σκορποῦν τῆς θύ- [μησης τὰ χάδια,
νὰ λησμονήσω ὅση ὁ καϊμὸς μὲ πότισε [ἀλόη.

Στὴν ἡλιοστάλαχτη γωνιὰ ποὺ λεμονιὲς [ἀνθοῦνε,
καὶ φτάνουνε τὰ πρόσχαρα τοῦ Μάρτη [χελιδόνια,
μόλις γαλάζιοι οὐρανοὶ στὴ γῆ χαμο- [γελοῦνε,
κοιμοῦνται μέσ' σὲ γιασεμιὰ τὰ τρυφε- [ρά μου χρόνια...

Καὶ μὲ προσμένουν ἀδερφές, ὄμορφες [μὰ θλιμμένες
ἀπ' τοῦ δικοῦ μου χωρισμοῦ τὴ θλίψη [ὦ, βαρκούλα,
δός μου τ' ἀνάλαφρα φτερά, θάλασσες [ἀγριεμμένες
νὰ πέρναγα γιὰ νὰ βρεθῶ σιμὰ τους [μιὰ στιγμούλα!

Θὲ νὰ σημαίνῃ ἑσπερινὸ τοῦ βράχου τὸ [ξώκκλησι,
καὶ στοὺς γιαλοὺς θ' ἀπλώνεται γα- [λήνη... Τὸ μαντήλι
μιὰ ἀδερφὴ σὰν Παναγιὰ γλυκειά, θὰ [μᾶς κουνήσῃ,
Καὶ θὰ μᾶς ποῦν γλυκόλαλα τ' ἀγαπη- [μένα χείλη...

Ἔλα! καὶ θἄναι πιὸ γλυκὸς ὁ γυρι- [σμὸς ἀντάμα·
εἶσαι μικρὴ καὶ τὰ στοιχειὰ της θά- [λασσας φοβᾶσαι;
μ' ἂν ὤς ἐκεῖ δὲν φτάσουμε, τοῦ σπα- [ραγμοῦ τὸ κλάμμα
μένα θὰ πνίξῃ, ὦ, γιὰ μέ, βαρκούλα, [νὰ λυπᾶσαι.

Μὰ φεύγεις... Χάνεσαι καὶ σὺ σὰν [ὄνειρο στὸ κῦμα...
μέσα μου κάτι ράγισε... Ἄχ, ψεύτι- [κη ἐλπίδα!
ἀνοίγεις μέσ' στὰ στήθη μας τὸ πιὸ [πικρὸ σὺ μνῆμα...
Εἶσαι μακρυά... δὲ θὰ σὲ δῶ, ὡραία [μου Πατρίδα;..

Κυρὰ τῆς Θάλασσας

ΕΝΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραῖα σεληνόφωτα ἀνοιξιάτικα βράδυα, καθόμουν σκεπτικὴ στὸ μπαλκόνι μας, ἐνῶ τὸ δροσερὸ ἀεράκι χάϊδευε τὸ πρόσωπό μου. Ἡσυχία ἀπλωνόταν γύρω. Μόνο οἱ τρελλὲς φωνὲς τῶν βατράχων ἐκεῖ κάτω στὴ λίμνη, ἡ παραπονιάρικη φωνὴ τοῦ γκιώνη καὶ οἱ περπατησιὲς τῶν στρατιωτῶν ποὺ πήγαιναν γρήγορα στὴ φωνὴ τοῦ προσκλητηρίου, τὴν ἔκοβαν.

Καὶ σκεπτόμουνα: Ἄραγε νὰ πέρασε ὁ γερο-χειμώνας ἢ μήπως ξεσπάσῃ πάλι σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες μπόρες του; Ἀλλά, ὄχι, ἔλεγα πάλι στὸν ἑαυτό μου. Δὲς ἡ φύση ποὺ γελάει. Τὸ ὄμορφο βουνό, ποὺ τὸν χειμώνα ἄγριο καὶ χιονισμένο μᾶς ἀπειλοῦσε μὲ τὴ θολὴ ματιά του, τώρα μᾶς γελᾶ ἐνῶ τὸ χαϊδεύει τὸ φεγγάρι.

Καὶ νὰ μιὰ φωτιά. Τί νὰ εἶναι ἄραγε; Μήπως καίγεται τὸ βουνό; μήπως τίποτα κακοὶ ἔβαλαν φωτιὰ στὰ δάση; Δὲν τὸ καταλάβατε ἀκόμη λοιπόν; Σᾶς τὸ λέγω ἐγώ: εἶναι οἱ τσελιγκάδες ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὰ χειμαδιά τους κι' ἀνεβαίνουν ἐπάνω στὰ βουνά. Ἐκεῖ ἄναψαν τὴ φωτιά τους καὶ πυρώνονται.

Ὁ στρατώνας ἤταν μπροστά μου ἠλεκτροφωτισμένος. Τὰ φῶτα ἀπὸ ἕνα θάλαμο πότε ἀνάβουν καὶ πότε σβύνουν. Φαίνεται ὅτι παίζουν οἱ στρατιῶτες, ἀφοῦ δὲν χτύπησε ἀκόμη σιωπητήριο.

Καὶ νά, ἡ φωνὴ τοῦ σιωπητηρίου γλυκειά, μὰ κι' αὐστηρή, ἀκούγεται, κι' ἔπειτα ὅλα σωπαίνουν. Μόνο ὅσοι βρίσκονται στὸ κρατητήριο, γιὰ νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους, τραγουδοῦν διάφορα τραγούδια. Καὶ μάλιστα ἄκουσα ἕναν νὰ λέῃ: «Ἔ! τί νὰ γίνῃ, μπόρα εἶναι καὶ τούτη, θὰ περάσῃ».

Ἡ νυφούλα ἡ λίμνη χαϊδεύεται ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ μιὰ βαρκούλα μ' ἄσπρο πανάκι, πλέει στὸ νερὸ ποὺ μοιάζει σὰ μιὰ πεταλουδίτσα ποὺ ἡ μιά της φτερούγα εἶναι στὸ νερὸ κι' ἡ ἄλλη ἔξω.

Τὰ διπλανὰ βουνὰ ὑψώνονται περήφανα, ἐνῶ τὰ χιόνια λυώνουν. Οἱ ὡραῖες ἀκακίες, ποὺ τὰ κλαριά τους ἔμοιαζαν πρὶν σὰν ἐχθρικὰ ξίφη, τώρα μᾶς χαιρετοῦν, ἀνθισμένες μ' ὅλη τους τὴν εὐγένεια.

Ἤταν πιὰ ἀργὰ ὅταν μὲ φώναξε ἡ μαμμά. Μὲ λύπη ἐγκατέλειψα τὸ ὄμορφο θέαμα, ποὺ χαρίζει μιὰ ἀνοιξιάτικη βραδυά.

Γιούλι

ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ

Στενὰ δρομάκια, σὰ μονοπάτια.

Τὰ σπίτια κοντὰ-κοντά, μὲ χαγιάτια, μὲ γλάστρες καὶ περιπλοκάδες.

Στὴν ταράτσα της, μιὰ κοπέλλα ἁπλώνει ρούχα· ἐνῶ ἡ γιαγιά, στὸ πεζούλι τῆς πόρτας, πλέκει κάλτσες γιὰ τὸ ἐγγόνι της.

Στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ἕνα μαγέρικο σκορπάει ὀρεχτικὴ μυρωδιά. Ὁ χοντρὸς μάγειρας, μὲ τὴν ἄσπρη ποδιά, στέκεται μπρὸς στοὺς τεντζερέδες ποὺ λαμποκοποῦν. Μὲ μιὰ μεγάλη κουτάλα ἀνακατώνει τὰ φαγιά, ποὺ θὰ φᾶνε μὲ ὄρεξη οἱ λίγοι πελάτες του.

Πιὸ κεῖ, ἀπὸ μιὰ ταβέρνα, ἀκούγεται ἕνα βραχνὸ τραγούδι.

Στὸ στενὸ πεζοδρόμιο, ἕνα κάρρο ξεφορτώνει μεγάλα βαρέλια μὲ μοῦστο, μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ κρασοπωλιοῦ.

Κι' ἀπὸ μακρυά, σὰ φόντο, φαίνεται ἡ Ἀκρόπολη.

Τί ἀντίθεση μὲ τὴν καινούρια Ἀθήνα, μὲ τὶς λεωφόρους, ποὺ τ' αὐτοκίνητα διασταυρώνουνται τρέχοντας πάνω-κάτω, καὶ μὲ τὰ πανύψηλα σπίτια!

Τί ὡραία καὶ γραφικὴ εἰκόνα ἡ παλιὰ Ἀθήνα γιὰ τὸ πινέλλο ἑνὸς ζωγράφου!

Ρεῖκι

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΜΟΥ Μ. Μ.

Εἶναι γιὰ μὲ κάτι γλυκὸ
κι' ὑπέροχο ἡ ἐλπίδα
Π' οὔτε στὸν ὕπνο μου ποτὲ
τὴν ξενοιασιὰ δὲν εἶδα.

Νέα Ἑλλὰς

Τὸ κάθε τί παλιὸ καὶ ξεχασμένο
Τὸ κάθε τι π' ἀγάλια ἀργοπεθαίνει
Τὸ κάθε τί ἀνείπωτα θλιμμένο
Ἡ θύμηση μὲ λίγα δάκρυα ραίνει.

Αὐγὴ Ρόδου

Ὦ χρόνε, ποὺ ἀμέριμνος
διαβαίνεις καὶ περνᾶς
Κι' ἄπειρες λύπες καὶ χαρὲς
στὸ διάβα σου σκορπᾶς,
Γιατὶ σαρκαστικὰ γελᾶς
στὸν κάθε πόνο
Καὶ γιὰ στερνὴ παρηγοριὰ
ἔχεις τὸ κλάμμα μόνο;

Χρυσένειρο

Πολλὲς φορὲς ἡ λέξη «τύχη» χρησιμεύει γιὰ νὰ δικαιολογῇ τὶς στραβοκεφαλιές μας.

Μικρομέγαλη

Ὅταν κανεὶς φθάσει μπρὸς στὸ ἀδιέξοδο, τότε μόνο κρίνει τὸν ἑαυτό του

Πόνου Δάκρυ

—Ποιὰ ὑπῆρξε ἡ εὐτυχεστέρα στιγμὴ τοῦ βίου σας;

— Καμμιὰ εὐτυχία μεγάλη δὲν γνώρισα στοῦ κόσμου τὴ ματαιότητα.

Πούπουλο

— Ποιὸ ζῶον ἀγαπᾶτε περισσότερο;

—Ἕνα μικρὸ πετούμενο, ποὺ λέγεται «ψυχή».

Χρυσὴ Καρδιὰ

— Ποιὸν ἥρωα μυθιστορίας ἢ δράματος συμπαθεῖτε περισσότερο;

— Τὸν ἄνθρωπο ὡς ἥρωα στὸ δράμα τῆς ζωῆς.

Πέτρος Ριονσαὶ

— Ποιὰ τύχη θεωρεῖτε ὡς περισσότερο ἀξιολύπητη;

— Κείνου ποὺ βλέπει συντρίμια τὰ ὁλόγλυκα ὄνειρά του.

Γλυκὸ Χαμόγελο

— Ποιὰ εἶναι ἡ πλέον εὐχάριστη στιγμὴ τῆς ἡμέρας σας;

— Στὸ σεληνόφως τῆς νυχτιᾶς στὴν ἀμμουδιὰ νὰ τρέχω.

Γαρδένια

—Ἐὰν δὲν εἴσθε ὅ,τι ἐγεννήθητε, τί θέλατε νὰ εἶσθε;

—Ὁλόδροσο διαμάντι σὲ αὐγινὸ λουλούδι.

Φάουστ

— Ποιὸν μουσικὸν προτιμᾶτε;

— Δὲν ὑπάρχει πιὸ καλὸς ἀπὸ τὸ γλυκόλαλο τ' ἀηδόνι.

Λυσόχαρτο

— Ποιὸ εἶναι κατὰ τὴ γνώμη σας, τὸ καλύτερο προτέρημα;

— Γνῶθι σ' αὐτόν, φίλε μου, καὶ μὴ σὲ τρώει τοῦ ἄλλου ἡ ἔννοια.

Ἐρνάνης

Φάουστ

Η ΜΕΛΕΤΗ

Εἴχαμε ἀποφασίσει αὐτὸ τὸ ἀπόγεμα νὰ μελετήσουμε κι' οἱ τρεῖς μαζί.

Θὰ πηγαίναμε στὴν Τούλα. Τὸ ξέραμε ἀπὸ πρὶν πὼς δὲ θὰ κάναμε τίποτα.

Ὅλο τὸ ἀπόγευμα, καὶ στὸ μάθημα καὶ στὰ διαλείμματα, δὲ λέγαμε παρὰ γιὰ τὴ μελέτη ποὺ θὰ κάναμε. Ἐγὼ εἶχα πάρει ἕνα ὕφος... σοβαρό :

— Κορίτσια, νὰ σᾶς πῶ, θὰ μελετήσουμε στ' ἀλήθεια, εἰδ' ἄλλως δὲν ἔρχομαι.

— Ναί, ναί, οὔτε λόγος, δὲν ἔχει ἀπόψε σαχλαμάρες, βεβαίωνε μ' ὅλο της τὸ σοβαρὸ κι' ἡ Ἀθηνούλα.

. . . . . .

Ἐπιτέλους τὸ πολυπόθητο κουδούνι ἀκούστηκε καὶ νάμαστε σὲ λίγο στὸ δρόμο.

Πηγαίνοντας, ἡ Τούλα μᾶς ἔκανε... μιὰ ἀποκάλυψη.

— Νὰ σᾶς πῶ κάτι τι: Στὸ σπίτι δὲν εἶναι κανείς, οὔτε ἡ μαμμά, οὔτε ἡ γιαγιά, οὔτε κι' ἡ ὑπηρέτρια. Τὸ κλειδὶ τὸχω ἐγώ.

Τὸ νέο αὐτὸ παρ' ὀλίγο νὰ μᾶς κάνῃ ν' ἀρχίσουμε τὸ χορὸ μέσ' στὸ δρόμο ἀπ' τὴ χαρά μας, ἂν καὶ καταλαβαίναμε πὼς μὲ τὸ νὰ λείπουν ὅλοι, δὲν θ' ἀνοίγαμε βιβλίο...

Περνώντας γιὰ τὴν κάμαρα τῆς Τούλας, ἀπ' τὴν τραπεζαρία, βλέπουμε τὸ πιάνο.

— Μπά, κάνει ἡ Ἀθηνούλα, δὲ θὰ ἦταν ἄσχημα, πρὶν ἀρχίσει ἡ μελέτη, νὰ παίξουμε κανένα κομμάτι γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξει... ἡ ὄρεξη γιὰ τὸ διάβασμα.

Πρὶν προφτάσουμε νὰ τῆς ποῦμε τίποτα, κάθεται στὸ ταμπουρὲ κι' ἀρχίζει νὰ παίζῃ τὸ «Μιὰ νυχτιὰ στὸ Μόντε Κάρλο». Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ἄλλο... παίξαμε κι' ἐμεῖς...

Καμμιὰ φορὰ λέω: Κι' ἡ μελέτη; Οἱ ἄλλες ξαφνιάζονται. Τὸ εἶχαν ξεχάσει. Ἡ Τούλα πέρνει τὸ πρόγραμμα.

Ἀρχίζει: Αὔριο, Τρίτη: Μαθηματικὰ τίποτα· Φυσικὰ πολὺ εὔκολο τὸ μάθημα, θὰ τὸ διαβάσῃ καθεμιὰ μόνη της· Θουκυδίδης τίποτα καὶ Συντακτικὸ τίποτα. Αὐτὰ γιὰ τὸ πρωΐ. Δηλαδή... τίποτα!

Ἐξακολουθεῖ: Τ' ἀπόγευμα. Γαλλικά... τίποτα καὶ Νεοελληνικά.

Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ ἕνα ὦ! ἀκούστηκε ἀπ' ὅλες μας. Εἴχαμε ἐκθέσεις. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκθέσεις μὲ συνεργασία δὲν γίνονταν, τὴν ἀφήσαμε νὰ τὴν κάνῃ καθεμιὰ μοναχή της.

— Μιὰ λοιπὸν ποὺ δὲν ἔχουμε γι' αὔριο τίποτα, λέει ἡ Ἀθηνούλα, δὲν ἐξακολουθοῦμε τή... δουλειά μας;

Καὶ ξανακαθίζοντας στὸ πιάνο, ἄρχισε πάλι νὰ παίζῃ, ἐνῶ ἐμεῖς, μ' ἀναταραγμένη τὴ συνείδηση, ὅτι εἴμαστε γι' αὔριο... ἐν τάξει, τὴ συνοδεύαμε τραγουδώντας.

Μακεδονικὸν Ἐντελβαΐς

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΠΑΙΔΙΟΥ

Σήμερα ἕνα παιδάκι ἦρθε νὰ μ' ἐπισκεφθῇ. Μοῦ εἶναι τόσο συμπαθητικὸς αὐτὸς ὁ μικρούλης! Θὰ εἶναι ἴσαμ' ἑξὴ χρονῶ, μὰ χαριτωμένος, ροδοκόκκινος, εὔθυμος, ἔξυπνος.

Χίλιες - δυὸ ἐρωτήσεις μοῦκανε· γιὰ ὅλα ρωτοῦσε, ὅλα τοῦ ἔκαναν ἐντύπωση. Καμμιὰ φορὰ οἱ ἐρωτήσεις του μ' ἔφερναν σ' ἀμηχανία. Ἤμουν βέβαιη πὼς τὸ μικρό του κεφαλάκι ἦταν ἀδύνατο νὰ χωρέσῃ τὴν ἀπάντησή, γι' αὐτὸ τοῦ ἀπαντοῦσα μ' ἕνα φιλί.

Μοῦ ζήτησε παραμύθι, τοῦ εἶπα· ζήτησε νὰ παίξω μαζί του, ἔπαιξα.

Μπορεῖ κανεὶς ν' ἀρνηθῇ τίποτα σ' ἕνα τέτοιο πλασματάκι; Τί χαρὰ θὰ αἰσθάνεται, ἀλήθεια, μιὰ μάννα, βλέποντας τὸ παιδί της, ἀλλὰ καὶ πόσο ἀγιάτρευτη πληγὴ θ' ἀνοίγεται στὴν καρδιά της, ὅταν ὁ χάρος ἁρπάξῃ τὸ σπλάγχνο της!

Ἐνῶ ἐγὼ ἔκανα αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ φίλος μου τριγύριζε ξένοιαστος· ἡ γλωσσίτσα του δὲν ἔπαυε στιγμὴ, καὶ κάθε τόσο τὸ γέλιο του σκορποῦσε μελωδικὲς νοτίτσες.

Ἀφοῦ τὸν διασκέδασα ὅσο μπόρεσα, τοῦ ζήτησα μὲ τὴ σειρά μου μιὰ χάρη. Ναί, τοῦ ζήτησα νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἀθώα του καρδούλα, σ' ἀντάλλαγμα τῆς δικῆς μου.

Μὲ κοίταξε ξαφνιασμένος· δὲν κατάλαβε βέβαια τί τοῦ ζήτησα, μὰ τὰ χείλη του ψιθύρισαν ἕνα: Ὄχι

Χωρὶς κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ τὸ νοιώθῃ, ἤθελε νὰ κρατήσῃ ἀκόμα τὴν ἀθώα παιδική του καρδιά

Κι' ὅμως, ἀγαπημένο παιδάκι, πρὸ ὀλίγου μοῦπες πὼς θέλεις νὰ γίνῃς γρήγορα, πολὺ γρήγορα μεγάλος.

Ἤθελε νὰ μεγαλώσῃ. Τ' ὄνειρο ποὺ εἴχαμε ὅλοι ὅταν ἤμαστε παιδιά.

Ὁ μικρούλης ἦταν ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴ συντροφιά μου, μὰ μήπως ἐγὼ ἤμουν λιγότερο ἀπ' τὴ δική του;

Ἄρχισε νὰ νυχτώνῃ κι' ὁ φίλος μου μ' ἄφησε. Φεύγοντας μοῦδωσε ἕνα φιλὶ κι' ἔτσι ἱκανοποιήθηκα. Μοῦ εἶναι τόσο εὐχάριστο νὰ αἰσθάνομαι, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμούλα. τὰ χείλη ἀθώου παιδιοῦ στὸ μάγουλό μου! Τὸ παιδάκι ἔφυγε, μὰ ἐγὼ γι' ἀρκετὴ ὥρα ἔνοιωθα τὴ δροσιὰ τοῦ φιλιοῦ του.

Δαναΐς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμμά, ὁ Γιάννης κλείδωσε τὸ κλειδὶ τοῦ γραφείου του μέσα στὸ συρτάρι καὶ τώρα δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ τ' ἀνοίξῃ!

Λευκάτας

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ).

Ἀδελφούλα μου, δρ. 20/5,50 καὶ 7,50/.
Ἀναδυομένη, δρ. 25 /6 καὶ 8,50/.
Ἀνάμεσα σὲ τρεῖς γυναῖκες, δρ. 35, /5 καὶ 7/.
Δὲν εἶμ' ἐγώ, δρ. 20 /5 καὶ 7/.
Θεατρον, Τόμος Β' δρ. 40 /6,50 καὶ 9/. Τόμος Γ' δρ. 30 /6 καὶ 7,50/.
Καλὲς Δρόμος, δρ. 10,25 /5 καὶ 7/.
Κατήφορος, δρ. 50 /6,50 καὶ 9/.
Κόκκινος Βράχος, δρ. 25 /5 καὶ 7/.
Κοσμος καὶ Κοσμᾶς, δρ. 30 /6,50 καὶ 8,50/.
Λάουρα, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Μαργαρίτα Στέφα, δρ. 20 /5,50 καὶ 7,50/.
Μητρυιά, δρ. 15 /4 καὶ 6/.
Μυστικοὶ Ἀρραβῶνες, δρ. 45 /6 καὶ 9/.
Τὸ Μυστικὸ τῆς κοντέσσας Βαλέραινας, δρ. 15 /4 καὶ 6/.
Παιδικὸν Θέατρον, Δύο τόμοι, ἕκαστος δρ. 20 /5,50 καὶ 7,50/.
Πετριὲς στὸν Ἥλιο, δρ. 20 /5 καὶ 7/.
Πλουσιοι και Φτωχοί, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/
Στάχυα και Παπαρούνες, δρ. 15 /6 καὶ 8/.
Στέλλα Βιολάντη, δρ. 20 /5 καὶ 7/.
Τερέζα Βάρμα-Δακόστα, δρ. 25 /5,50 καὶ 7,50/.
Τίμιοι καὶ Ἄτιμοι, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Τυχεροὶ καὶ Ἄτυχοι, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/
Ὁ Τρελλος μὲ τους Κόκκινους Κρίνους, δρ. 25 /6,50 καὶ 9/.
Ἡ Τριμορφη Γυναίκα, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
La Mauvaise Voie. Μετάφρασις τοῦ «Κακοῦ Δρόμου», δρ. 15 /5 καὶ 7/.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 9 Φεβρουαρίου 1931

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο. Συγίζετέ τα καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστό. — Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ γιὰ πράγματα ποὺ τὰ ἔχει ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμᾶται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὅποιος θέλει νὰ λαβαίνῃ μέρος στὴν κίνηση.

ΣΗΜΕΡΑ τελειώνουν κι' οἱ τελευταῖες Περιπέτειες τοῦ Κανελλῆ, ποὺ τόσο διασκέδασαν τὰ μικρά μου παιδιά, μὰ καὶ τὰ μεγάλα. Κι' ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο ἀρχίζει καινούργιο ἀνάγνωσμα τῆς Κυρὰ-Μάρθας, μὲ τὸν τίτλο «**Τὸ Θηριοτροφεῖο Χάρρυ-Κόμπλεν**». Εἶναι κι' αὐτὸ νοστιμότατο καὶ πλούσια εἰκονογραφημένο. Θὰ σᾶς ἀρέσῃ πολύ.

Ἔχω πάλι δυὸ ὡραῖα γράμματά σου, ***Χωρὶς Φτερά***. Μοῦ ἄρεσε πολὺ ἡ περιγραφὴ τοῦ ἀπογευματινοῦ αὐτοῦ περιπάτου σου, στὴν ὡραία χειμωνιάτικη μέρα μὲ τὸ ζεστὸ ἥλιο, ἀνάμεσα στὶς καστανιὲς ὅπου τόσῃ βασίλευε ἡσυχία. 30 Ἰανουαρίου, ἔ; Κι' ἐδῶ στὴν Ἀθήνα ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἦταν ἔξοχη — σὰ μιὰ παρένθεσῃ μέσα στὶς χιονιὲς ποὺ προηγήθηκαν κι' ἀκολουθῆσαν... Ἀλήθεια, φαντάζεσαι τὸ γραφεῖο μου σὰν ἕνα παλάτι; Δὲν εἶναι, κάθε ἄλλο! Ἀλλὰ τί σημαίνει; Τὰ παιδιὰ ποὺ μ' ἀγαποῦν, τὸ βλέπουν σὰν παλάτι καὶ καλύτερο...

Ναί, ***Μίκυ-Μάους***, ἐκεῖνο τὸ ὡραιότατο διήγημα «Γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί», ποὺ δημοσίευσα, εἶναι ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ Ὀκταβίου Φεγιὲ «Τὸ μυθιστόρημα ἑνὸς φτωχοῦ νέου». Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν καθηγητή σου γιὰ τὸ ἐνδιαφέρο ποὺ ἔδειξε καὶ τὰ καλὰ λόγια ποὺ σᾶς εἶπε γιὰ μένα. Ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὶς εὐχές.

Ἀπογοήτευση ποὺ τὴν εἶχε ὁ ***Ἐρνάνης!*** Ἐκεῖ ποὺ περίμενε νὰ ξυπνήσῃ ἕνα πρωΐ καὶ νὰ ἰδῇ τὴν πόλη του χιονισμένη — γιατὶ ἔτσι ἔδειχνε ὁ καιρὸς ἀποβραδὺς — ξύπνησε... μὲ χιονίστρες στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια. Κι' οὔτε «νύμφη τοῦ Βορρᾶ», οὔτε τίποτα. Τώρα μὲ ρωτᾷ τί νὰ κάμῃ γιὰ νὰ γιατρευθῇ. Ξέρω κι' ἐγώ; Λένε πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλο γιατρικὸ ἀπὸ τό... Μαγιόνερο. Πάλι, ἂν ξέρῃ κανένας, ἂς τὸ πῇ στὸν ***Ἐρνάνη***, ποὺ τόσο βασανίζεται.

Δὲν διάβασα ἀκόμη τὸ νέο ποιηματάκι σου, ***Νέα Ἑλλάς***, μὰ ὅ,τι κι' ἂν εἶναι, χαίρω ποὺ δὲν σὲ ἀπογοήτευσε ἡ ἀπόρριψη τῶν δυὸ ἄλλων, παρὰ ἐξακολουθεῖς, ἐπιμένεις, καὶ δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο νὰ δοκιμάσῃς τὴ χαρὰ ποὺ ἐπιθυμεῖς, γιατὶ ὁ ἐπιμένων νικᾷ. Ὁ ἀδελφός σου ἐλπίζω νὰ ἔγινε πιὰ ἐντελῶς καλὰ καὶ νὰ τὸν ἔχῃς τώρα ἐκεῖ μὲ τὴ μαμμά, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ σᾶς ἀφήσῃ καὶ νὰρθῇ στὰς Ἀθήνας γιὰ τὸν ἄρρωστο.

Κισὲ τῶν Βράχων, καθὼς θὰ εἴδες, σοῦ ἀπάντησα καὶ στὰ προηγούμενα γράμματά σου, ὡραῖα κι' ἐκεῖνα σὰν τὸ σημερινό. Ὤ, ναί, μ' εὐχαριστοῦν πολὺ τὰ γράμματά σου, καὶ θέλω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά, ἀδιάφορο ἂν δὲν θᾶχω πάντα καιρὸ καὶ τόπο νὰ σοῦ ἀπαντῶ. Ὁ τρέχων Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων θὰ τελειώσῃ μὲ τὸ τελευταῖο φυλλάδιο τοῦ Φεβρουαρίου,

γιατὶ ἀπὸ 1ης Μαρτίου ἀρχίζει ἡ Β' τριμηνία μας. Διάβασα στὸν κ. Ξ. ὅσα γράφεις γιὰ τὴ δεξίωσή του, καὶ συγκινημένος σ' εὐχαριστεῖ πολύ.

Κι' ἔτσι ποὺ εἶναι ἡ Στατιστική σου, ***Φιόρο τοῦ Λεβάντε***, θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ. Γι' ἄλλη φορὰ ὅμως, πρέπει νὰ ξέρεις ὅτι ὅλα τὰ Εὔσημα συμπεριλαμβάνονται, καὶ τῆς Ἐπιμονῆς (στοὺς Διαγωνισμοὺς Λύσεων) καὶ τὰ πονεμόμενα στοὺς στατιστικοὺς τῶν Εὐσήμων, καὶ τοῦ Ξεσπαθώματος (ποὺ τὰ βρίσκει κανεὶς μὲ λογαριασμό) κτλ. Ἡ μόνη δυσκολία γιὰ τὸν στατιστικό, εἶναι ποὺ μερικοὶ ἔχουν δυό, τρία κάποτε ψευδώνυμα, καὶ παίρνουν Εὔσημα μὲ ὅλα. Ἔ, αὐτὸ δέν μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ, γιὰ ν' ἀθροίζῃ τὰ Εὔσημά τους. Τὸ ξέρω ὅμως ἐγώ. Κι' ὅταν βλέπω στὴ Στατιστικὴ ὅτι ἡ ***Πύριγη Ρομφαία*** π. χ.: πῆρε 120 Εὔσημα, καὶ τὸ ***Ὠραῖο Δειλινὸ*** (ποὺ εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο) πῆρε ἄλλα 15, βάζω 135.

Εἶμαι σύμφωνη, ***Βάτραχοι***, ὅτι τὰ ψευδώνυμα αὐτὰ (***Βάτραχος Νο 1, Νο 2, Νο 3*** κτλ.) τὰ ἐδημιούργησε ὁ Σύλλογός σας, ἑπομένως εἶναι πνευματική του... ἰδιοκτησία, καὶ κανεὶς ποὺ δὲν εἶναι μέλος, ἢ ποὺ ἔχει παραιτηθεῖ, δὲν μπορεῖ νὰ παίρνῃ τέτοια, οὔτε νὰ τ' ἀνανεώνῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ξέρω ἂν ἕνας ποὺ μοῦ στέλνει 10 δραχμὲς καὶ μοῦ γράφει νὰ τοῦ ἀνανεώσω τὸ ψευδώνυμο ***Βάτραχος Νο 30***, ἢ νὰ τοῦ ἐγκρίνω ***Βάτραχος Νο 40***, εἶναι ἢ δὲν εἶναι μέλος, στὸ ἑξῆς αὐτὲς οἱ ἐγκρίσεις καὶ ἀνανεώσεις ***πρέπει νὰ γίνωνται ἐπιοήμως διὰ τοῦ Συλλόγου σας***. Δηλαδή, κάθε τέτοια πρόταση, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ παραγγέλλοντος, πρέπει νᾶχῃ καὶ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ προέδρου σας καὶ τὴ σφραγῖδα τοῦ Συλλόγου σας. Ὅσο γιὰ τὴν προσθήκη καὶ τοῦ βατραχικοῦ ψευδωνύμου στὸ καθαυτὸ διαπλασιακό, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησῃ νὰ τὸ βάζω, ὅταν, ἐννοεῖται, τὸ βλέπω γραμμένο κι' αὐτὸ κοντὰ στὸ ἄλλο.

Ἔλαβα τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ ***«Σπετσιώτη»***, μαθητικοῦ περιοδικοῦ ποὺ τὸ γράφουν καὶ τὸ τυπώνουν — γιατὶ ἔχουν καὶ τυπογραφεῖο δικό τους — μαθητὲς τῆς Ἀναργυρείου καὶ Κοργιαλενείου Σχολῆς Σπετσῶν. Πολὺ καλὴ προσπάθεια, ὁμολογουμένως. Κι' ἀπὸ πολλὰ ἄλλα σχολεῖα, κι' ἐδῶ καὶ στὸ ἐξωτερικό, βγαίνουν μαθητικὰ περιοδικά, ἀλλὰ ὁ «Σπετσιώτης» εἶναι ἕν' ἀπὸ τὰ καλύτερα καί, καθὼς τυπώνεται κιόλα ἀπὸ τοὺς ἴδιους ποὺ τὸ γράφουν, τοὺς ἐξασκεῖ καὶ στὴ λογοτεχνία καὶ στὴν τυπογραφικὴ τέχνη.

Ἀπὸ τὴ ***Νοφούλα τ' Οὐρανοῦ*** πρωτομαθαίνω, ὅτι κιμμιὰ δεκαριὰ Διαπλασόπουλα τῆς Θεσσαλονίκης μαζεύτηκαν μιὰ Κυριακὴ στὸ σπίτι τοῦ ***Ταρζὰν*** κι' ἵδρυσαν Διαπλασιακὸ Σύλλογο μὲ τὄνομα «Χαρούμενη Συντροφιά». Συσταίνω σ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα τῆς Θεσσαλονίκης νὰ γίνουν μέλη, κι' ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ σ' αὐτὴ τὴν πόλη, ἐλπίζω νὰ γίνῃ ἕνας μεγάλος Σύλλογος καὶ νὰ δράσῃ πολύ. — Δὲν προκήρυξα ἀκόμα τὸν φετεινὸ Διαγωνισμὸ πρὸς Σύνθεσιν Ἀσκήσεων, γιατὶ ἤθελα νὰ δημοσιευθοῦν πρῶτα τ' Ἀποτελέσματα τοῦ περσινοῦ, ποὺ εἶναι μαζὶ καὶ Καλλιγραφίας. Ἤθελαν πολλὴ ἐργασία καὶ ἄργησαν, τώρα ὅμως εἶναι σχεδὸν ἕτοιμα, θὰ δημοσιευθοῦν γρήγορα καὶ θὰκολουθήσῃ ἀμέσως ἡ προκήρυξή. Ἀλήθεια, ἄλλοτε τὴν ἔκανα πολὺ νωρίτερα, ἀπὸ τὸ Νοέμβριο, καὶ πρὶν δημοσιευθοῦν τ' Ἀποτελέσματα. Παρατήρησα ὅμως ὅτι δὲν λάβαινα ἀρκετὲς Συλλογές, ἴσως γιατὶ τὰ παιδιὰ δὲν εὐκαιροῦσαν τότε, κι' ἐξ ἄλλου οἱ νέοι συνδρομητὲς ἔμεναν ἔξω ἕνα ὁλάκερο χρόνο — γιατὶ δὲν ἔβλεπαν τὴν προκήρυξη — κι' ἀναγκαζόμουν νὰ παρατείνω τὴν προθεσμία. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ προκηρύττω τὸν Διαγωνισμὸ ἀργότερα, τὸν Δεκέμβριο ἢ τὸν Ἰανουάριο. Κι' ἂν φέτος ἀργήσα περισσότερο, εἶναι ἀκόμα καὶ γιατὶ εἶχα ἄφθονες Ἀσκήσεις — καὶ τόσο ὡραῖες — νὰ δημοσιεύω σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ φυλλάδια, ὄχι μόνο ἀπὸ τὶς Συλλογὲς τοῦ περσινοῦ Διαγωνισμοῦ ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὶς ἀκόμα πιὸ ἐπιμελημένες Συλλογὲς τοῦ Πεντάθλου.

Ἔλντα, ἂν σὲ κάνω μόνο νὰ τελειώνῃς τὴ μελέτη σου πιὸ γρήγορα (χωρὶς «νὰ χαζεύῃς») γιὰ νάχῃς καιρὸ νὰ καταγίνεσαι καὶ μὲ μένα, ἔχει καλῶς. Ἂν ὅμως παραμελῆς κανένα μάθημα γι' ἀγάπη μου, ἄ, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἤθελα ποτέ. Πρῶτα τὰ μαθήματα! Γράψε μου λοιπὸν τί βαθμοὺς πῆρες στοὺς Διαγωνισμοὺς γιὰ νὰ καταλάβω... Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοῦ γράφεις, πρέπει νὰ ξέρεις, ὅτι πρῶτα ἐκτελῶ τὶς παραγγελίες κάθε γράμματος, κι' ὕστερα ἀπαντῶ στὴν Ἀλληλογραφία. Ἑπομένως μιὰ Μ. Ἀγγελία ἢ μιὰ ἔγκριση ψευδωνύμου μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, κι' ἡ ἀπάντηση στὸ γράμμα ποὺ τὴν παρήγγελλε, νὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο, ἤ, ἂν δὲν ὑπάρχῃ τόπος, καὶ στὸ μεθεπόμενο.

Τιτίκα, ὅλες αὐτὲς οἱ γνῶμες σου γιὰ τὴ γλῶσσα εἶται ὀρθότατες καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν εὐθυκρισία σου, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ γοῦστο σου. Ἀλήθεια, ἐσὺ ἔπρεπε νὰ σπουδάσῃς φιλολογία, ὅπως ἐπιθυμοῦσες... Ἡ ***Κυρὰ τῆς Θάλασσας*** ποὺ τῆς διαβιβάζω τὰ συγχαρητήριά σου, εἶμαι βέβαιη πὼς μὲ μεγάλη της εὐχαρίστησῃ θ' ἀλληλογραφοῦσε μαζί σου, δὲν ξέρω ὅμως! ἂν ἔχῃ καιρό· πρέπει νὰ τὴ ρωτήσῃς μὲ Μικρὴ Ἀγγελία. Τὸ Ψηφοδέλτιο θὰ τὸ κάμῃς ἐσὺ κατὰ τὸ ὑπόδειγμα ποὺ ἔδωσα. Δὲν ξέρω ἀκόμα πότε θὰ δημοσιευθοῦν αὐτὰ τ' ἀποτελέσματα. Καὶ τέλος — αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ στὸ πῶ ἀπ' τὴν ἀρχή: πολὺ μ' εὐχαρίστησε καὶ τὸ δεύτερο γράμμα σου!

Ἐξήγησα, ***Σαρδανάπαλε***, στὸ προηγούμενο πῶς σᾶς... γέλασα χωρὶς νὰ θέλω. Ἀλλὰ παρηγορήσου, γιατὶ καὶ ἄλλοι, ποὺ εἶχαν φροντίσει νὰ πάρουν προσκλήσεις, ἔμειναν ἔξω, γιατὶ ἡ αἴθουσα ἐγέμισε κι' οἱ ἀστυφύλακες δὲν ἐπέτρεπαν πιὰ τὴν εἴσοδο σὲ κανένα. Στὴν κυρία Ψη μένου μπορεῖς νὰ γράψῃς ἀπ' εὐθείας (σᾶς ἔδωσα τὴ διεύθυνσή της.) Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ πορρίψῃ τὶς ὑπηρεσίες σου; Θὰ σοῦ τὸ χρωστᾷ μάλιστα καὶ χάρη.

Αἴγλη, ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ ἀνανέωσες τὸ ψευδώνυμό σου ἀντὶ νὰ πάρῃς ἄλλο. Ἀφοῦ τὰγαπᾷς, ἀφοῦ ἔχει ἀντικατασταθῆσει τὄνομά σου, ἔπρεπε νὰ τὸ διατηρήσῃς, ἀδιάφορο ἂν τὸ ξέρουν οἱ ἀδελφές καὶ τὰ ἐξαδέλφια σου. Εἶναι τόσο δόσκολο νὰ κρατηθῇ ἐντελῶς μυστικὸ ἕνα ψευδώνυμο! Κι' εἶναι τόσο ὡραῖο νάχῃ κανεὶς πάντα τὸ ἴδιο! Ἀλλὰ γιατὶ δὲν σ' ἀρέσει τὸ δικό σου; Σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν τὸ ἀγάπησες ἀδικα. Εἶναι πολὺ ὄμορφο! Ἐγὼ τουλάχιστο τὸ προτιμῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ποὺ μὲ ρωτᾷς ἂν μάρέσῃ. Σοῦ ἔστειλα δύο δεσμίδες χαρτὶ λύσεων.

Μ' ἀφοῦ «ἐκανόνισες» τὰ μαθήματά σου, ***Χρυσούλα Ζόγια***, κι' ἔχεις καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς, γιατὶ δὲν παίρνεις καὶ ψευδώνυμο ἀπὸ τώρα; Τὸ ψευδώνυμο, βλέπεις, χρειάζεται καὶ γιὰ τὴν Ἀλληλογραφία. Ἔπειτα, καὶ κανένα κομμάτι μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς γιὰ τὴ Σελίδα, καὶ σὲ κανένα Διαγωνισμό, τὸ καλοκαίρι, νὰ λάβῃς μέρος. Γιατὶ τάχα τοῦ χρόνου θὰ τὰ κάνῃς ὅλα μαζεμένα; Μπορεῖς νὰρχίσῃς σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ φέτος.

Ἡ ***Δόνα Κλάρα*** ἐξ ἀφορμῆς τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ κ. Φαίδωνος «Ἑκατὸ γάτες», μοῦ ἐξομολογεῖται τὴ γατοφιλία της, μοῦ πλέκει τὸ ἐγκώμιο τῆς γάτας της, ποὺ ὡραιότερη δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῇ, καὶ μὲ πληροφορεῖ ὅτι εἶναι ἡ πέμπτη ποὺ ἀγάπησε ὡς τώρα, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείεται νὰ φτάσῃ κι' αὐτὴ τὶς 100 σὰν τὸν Μοράν. Στὸ τέλος τοῦ ὡραίου της γράμματος κάνει καὶ τὴν ἑξῆς σωστὴ παρατήρηση: Οἱ γάτες, κι' ἐν γένει τὰ ζῶα, ἐκτὸς τῆς ἀγάπης ποὺ δικαιοῦνται νὰ ἔχουν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, πρέπει νὰ λαβαίνουν κι' ἀνατροφή. «Τὸ γατί σου καὶ τὸ σκυλί σου ὅπως τὰ κάνεις θᾶναι» λέει μιὰ παροιμία. Καὶ φυσικά. ἕνα καλομαθημένο ζῶο εἶναι εὐτυχέστερο ἀπὸ ἕνα ἀνάγωγο, κακομαθημένο, γιατὶ ἀγαπιέται ὄχι μόνο ἀπὸ τὸν κύριό του, ἀλλὰ κι' ἀπ' ὅλους ποὺ τὸ βλέπουν. Κι' ἔχει χάδια, περιποίησῃ, λιχουδιὲς — δηλαδὴ τί ἄλλο θέλει;

Ἀνανέωσα τὰ ψευδώνυμά σας, ***Πὶκ-Νὶκ*** καὶ σᾶς ἔστειλα 9 τετράδια. Ὁ κ Ξ. εὐχαριστεῖ πολὺ καὶ σένα καὶ τῆ ***Σορέλλα ντ' Ὄζια*** γιὰ τὰ συγχαρητήρια. Μερικὲς λέξεις, ὅπως τὸ ***γλυστρῶ***, τὸ ***γλυτόνω***, ἐπεκράτησε νὰ γράφουνται ἔτσι μὲ ὖψιλον, ἀλλὰ πολλοὶ τώρα τὶς γράφουν ἁπλούστερα μὲ γιώτα. Νομίζω ὅμως ὅτι τὸ ***γλυτόνω*** μπορεῖ νὰ γράφεται καὶ μὲ ὖψιλον κατὰ ἱστορική, ποὺ λένε, ὀρθογραφία, γιατὶ ἴσως παράγεται ἀπὸ τὸ ***λυτρόνω***.

Ὁ κ. Στέφ. Παντερμαλῆς μοῦ γράφει νὰ διορθώσω ἕνα λάθος στὸ ποίημά του ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ 9ο φυλλάδιο. Ὁ β' στίχος τοῦ τελευταίου τετραστίχου εἶναι: «Τύφες ***καὶ λύπες*** καὶ καῖμοὺς δὲ φέρνει».

Ἔχω ἀκόμη πολλὰ γράμματα μπροστά μου, ποὺ λένε ἐνδιαφέροντα πράγματα, Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχω τόπο, τἀφίνω γιὰ τὸ ἑπόμενο,

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1932. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Γιούλης Ἄνθης, ἀ. (ΜΠ), Γίνος Βούγας, ἀ. (— ? —=).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Αἴγλη, κ. Φίλ, ἀ. Σορέλλα Ντόζια, κ. Θέμις, κ. Πὶκ Νὶκ, ἀ. Δροσοστάλαχτη, κ. Ἀνέσπερη Εὐτυχία, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Ἔξυπνο Κυπριωτάκι*** (τὶς ἔλαβα·) ***Τρομερὸν*** (ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔστειλες, μόνο τὸ Πρακτικὸ θὰ δημοσιευθῇ·) ***Ἀρετοῦσαν*** (6 ἐπάνω ἀπὸ τὸ 0 βέβαια· ἀμ' ἄλλοῦ ποὺ ἔχουν 6 καὶ 10 κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν;

κτάκτους·) ***Φιλομήλαν*** (τὸ ἔλαβα κι' ἅμα τὸ διαβάσω θὰ σοῦ πῶ· κάνεις πολὺ καλὰ ποὺ δὲν χάνεις τό θάρρος σου·) ***Φιλομήλαν Πολέμη*** (φύλλα παλιὰ ἔστειλα· εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τόση ἀγάπη·) ***Πολυβώτην*** (ἔλαβα τίς δεύτερες καὶ σοῦ ἀκύρωσα τίς πρῶτες·) ***Γιόλαν*** (ἔστειλα 20 τετράδια·) ***Λεβεντόπουλο Σαμιωτάκι*** (σὲ δέχομαι μετὰ χαρᾶς! θὰ εἴδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· φυλλάδια ἔστειλα·) ***Γελαστὴν Κλαψιάραν*** (καὶ σένα ἐπίσης, ποὺ εἶσαι τώρα σχεδὸν 13 ἐτῶν καὶ πηγαίνεις στὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου· γράφε μου·) ***Ὀνειροπόλον Ἑλληνοπούλαν*** (ἔλαβα τίς πρῶτες σου λύσεις· τὸ ψευδώνυμο ἐνεκρίθη·) ***Λίλιαν Χάρβεϋ*** (λυσόχαρτο ἔστειλα·) ***Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς*** (ἔλαβα, χαίρω πολὺ καὶ περιμένω·) ***Μικρομέγαλην*** (τὸ γράμμα σου γιὰ τὴ δεξίωση, τὸ ἔδωσα καὶ στὸν κ. Ξενόπουλο. ποὺ τὸν κατασυγκίνησε· σ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ καθὼς καὶ ὅλη τὴν παρέα·) ***Γίνον Βούγαν*** (αὐτό, εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολὺ καὶ περιμένω·) ***Ἰωάνναν Μωϋσόγλου*** (τίς ἔλαβα· ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς·) ***Κάποιον*** (θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ· τὸ Ἡμερολόγιο ὅμως, ποὺ εἶναι πολὺ καλό, δὲν ἔχει ἀρκετὴ ἐξήγηση γιὰ τὴ χρήση του· δὲν θὰ μποροῦσες νὰ τὴ συμπληρώσῃς; γιὰ τὸ ἄλλο, ὁ κ. Ξ. σοῦ ἀπαντᾶ ὅτι πρέπει νὰ περιμένῃς τὴ συνέχεια· ἐκεῖ θὰ ἰδῇς ὅτι ὁ «χαρακτήρας» τοῦ Μ. μένει πάντα ὁ ἴδιος, μὲ τὴν ἴδια εὐσυνειδησία καὶ τὰ ἴδια «εὐγενῆ αἰσθήματα»· τώρα ἔχει μιὰ περιπέτεια, περνᾷ ἀπὸ μιὰ δοκιμασία— σὰν ἄνθρωπος, γιατὶ ἄγγελος βέβαια δὲν εἶναι·) ***Ζωὴν Φιλίππου, Ἄγγελον Νικολόπουλον*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***9 Φεβρουαρίου***, θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 257ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Ἀπριλίου.

133. Στοιχειόγριφος

Ρῆμα τὸ πρῶτο, κι' ἂν τὸ βρῇς,
Χαρὰ μεγάλη θἄχῃς.
Τὸ δεύτερό μου σύμφωνο,
Ἕνα φωνῆεν ἀκόμα,
Κι' ἀρχαία πόλη γίνεται,
Θέατρο κάποιας μάχης
Ποὺ μ' αἷμα πότισε πολὺ
Τὸ ἔνδοξό της χῶμα.

Δικηγορινα

134. Στοιχειόγριφος

Ἀπὸ κατάρα, πῶς θὰ γίνω
Θεοῦ κι' ἀνθρώπων εὐλογία;
Καμμιὰ δὲ βρίσκω δυσκολία.

Φτάνει μὲ τρία νὰ μὴ μείνω,
Μὰ κι' ἄλλο γράμμα γιὰ κεφάλι
Ἀκόμα ὁ λύτης νὰ μοῦ βάλῃ.

Γεώργιος Π. Λευκαδίτης

135. Μεταγραμματισμὸς

Εἶμαι τὸ ψωμὶ ποὺ τρῶς,
Μὰ μοῦ ἀλλάζεις τὸ κεφάλι
Κι' αὐτοκράτορας τρανὸς
Ἀπ' τὴ Ρώμη ξεπροβάλλει.

Ἰδανισμὸς

136. Αἴνιγμα

Συχνὰ γιὰ τὸ Θεὸ τὸ λὲς
Τἀρσενικό μου.
Κάποια ἀπ' τὶς ἐννιὰ ἀδελφὲς
Τὸ θηλυκό μου.
Καὶ μέταλλο, ὄχι εὐτελές,
Τὸ οὐδέτερό μου.

Κυρὰ-Φροσύνη

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταί μου, ὅταν λήγῃ ἡ συνδρομή των, νὰ τὴν ἀνανεώνουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ μὲ ὑποβάλλουν εἰς τὸν κόπον καὶ τὸ ἔξοδον νὰ τὸ ὑπενθυμίζω στὸν καθένα ἰδιαιτέρως. Ἡ ἔγκαιρη ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρώτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

137. Δικτυωτὸν

* * * * * * * =Εὐρωπαϊκὴ νῆσος
* * * *
* * * * * * * =Εὐρωπαϊκὴ χώρα
* * * *
* * * * * * * =Πρὸς τὸν Θεὸν
* * * *
* * * * * * * =Ρῆμα

Λαμπαδίας

138-142. Μαγικὸς Θεὸς

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἀρχαίου θεοῦ, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄτοπος, αἰών, ἔστω, Τῆνος, Οὔννος.

Μάγισσα

143. Διπλὸ Κεφάλι

Σ' αὐτὲς τὶς πέντε γνωστές σου λέξεις,
Γράμμ' ἂν προσθέσῃς—ἄλλο κεφάλι—
Φτάνει μὲ γνώση νὰ τὸ διαλέξῃς,
Καὶ ἄλλες τόσες γνωστές σου πάλι,
Θὰ σχηματίσῃς, μὲ τἀρχικά τους
Πόλη ποὺ κάνουν αὐτοῦ τοῦ Κράτους:

ὦμος, μηρός, ἄκων, Ρίον, ἄξων.

Ἀκούρδιστο Ρολόϊ

144. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ πρώτου, ἡ δευτέρα τοῦ δευτέρου καὶ καθεξῆς, νἀποτελοῦν εὐρωπαϊκὴν χώραν καὶ ψευδώνυμον Διαπλασοπούλας:

δειλία, εἰδήμων, ἀκουσίως, θνητότης, ταπεινοφροσύνη.

Κάποιος

145. Μικτὸν

κκ - οαο - κκ - ωο

Ἄγνωστη

146. Γρῖφος

```
        ε                       εε
ε       ε                 εε          εε
    να          φανὸς          τί, τί          λιν
ε       ε                 εε          εε
        ε                       εε
  ————————
        η
```

Γεώργιος Ἀβέρωφ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 48

647. Δωρικός, Κορινθιακός, Ἰωνικὸς (δόρυ, Κορινθία, οἰονεί, Κῶς.) 648. Θήρα-Ἥρα-Ρᾶ.—649. Ἅδης-Ἄρης.—650. Ἄδωνις (α)-Σιδών.—651. Ὁ Βασίλειος, ἡ Βασιλεία, τὸ Βασίλειον.

652. Φ Α Ι Σ Τ Ο Σ
Α Α Α Π
Ι Α Π Ω Ν Ι Α
Σ Ω Α Τ
Τ Α Ν Α Γ Ρ Α
Ο Ι Ρ Α
Σ Π Α Τ Α Λ Η

653. ΠΑΤΑΞΟΝ (ἅπαξ, τόξον, ξόανον, ὅταν, Νόννα).—654-658. Διὰ τοῦ ΝΤΟ: *ἀντοχή, πόντος, ἔντονος, παντοῖος, ἐντός.* — 659. Ν - ΡΣΤΝ = ΑΙΕΝ ΑΡΙΣΤΕΥΕΙΝ (Νάντη, Ραχήλ, Σπάρτη, Ταφή, Νάρκη.)— 660. ΡΝ ΜΣ=Ἔριν μίσει. ΟΥ-ΑΕ=Γνοὺς πράττε (ΡινΟκερως, ΝαοΥμ, ΜαρΑθών, ΣεμΕλη.) — 661. ***Μηδεὶς ἐξέλθῃ πεινῶν*** (μι δίς, ἐξ ελ, θῆ, πῖ, νον.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΒ'—130]

Πρωτομπαίνοντας στὸ μυρωμένο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους-ες. ***Λίλιαν Χάρβεϋ***

[ΛΒ'—131]

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ» βγῆκε τὸ 5ο φυλλάδιο. Συνδρομὴ χρόνου 25 Δρχ. Δ/σις: Α. Ἀσημακόπουλον, Λεόντειον Λύκειον, Ἄνω Πατήσια, Ἀθήνας.

[ΛΒ'—132]

ΑΡΜΟΝΙΑ ***στὸ Δημοψήφισμα, περιμένοντας ὑποστήριξη.***

[ΛΒ'—133]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Ποιὰ χρυσὴ καρδούλα θὰ ἀρνηθῇ; Διαπλασόπουλα, περιμένω. Δ/σις: Κατινίτσαν Μελέκου, Μηχανικοῦ, Χίον. ***Ἀϊντὰ***

[ΛΒ'—134]

Διαπλασόπουλα ες μιμηθῆτε με ψηφίζοντες τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ καὶ Βασίλισσα τοῦ Αἰθέρος ***Ἀνέσπερη Εὐτυχία***

[ΛΒ'—135]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. Δ/σις μου: Βικτωρίαν Νέμπαρη, Μαρούσι, διά: ***Ἀνέσπερη Εὐτυχία***

[ΛΒ'—136]

Ι ΠΠΟΤΗΣ ΛΟΓΓΗΝ
ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΟΓΓΗ Ν

[ΛΒ'—137]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. καὶ κάρτες ἠθοποιῶν. Στείλατε: Κάκια Μ. Παππᾶ, Λάρισα. ***Ὀνειροπλέχτρα***

[ΛΒ'—138]

Ν ΙΚΗΦΟΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟ Σ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς ***Α' Περιόδου*** (1879 – 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. ***25***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. ***28,50*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. ***35*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς ***Β' Περιόδου*** (1894 – 1931), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 38 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 - 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἄρραφος δρ. ***80*** καὶ ραμμένος δρ. ***85***. Οἱ δὲ ***Τόμοι τοῦ 1929, 1930 καὶ 1931*** τιμῶνται ἕκαστος ἄρραφος δρ. ***110*** καὶ ραμμένος δρ. ***115***.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. ***5*** ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. ***15*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. ***23*** εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι